

İlyas
Salman

11. BASKI

KIRMIZI BEYAZ

TÜRK SOLU'nda ilk yazım çıktı. Arkasından telefon ablukasına alındım:
"Senin TÜRK SOLU'nda ne işin var?"...

TÜRK SOLU benim rengim, sol renklerden biri.

Ve içimde kendi rengimi açıkça tartıştığım, özgür olabildiğim bir yer.

'Benim solum seninkinden iyidir' gibi kısır zibidiliklerin içinde değilim.
Herkesin sol yanımdan alacağı doğrular var. Tüm sola sesleniyorum.

Deniz Gezmiş idama giderken şöyle diyordu:

"Baba sana teşekkür ediyorum; çünkü Kemalist düşünceyle yetiştirdin beni.
Küçüklüğümden beri evde Kurtuluş Savaşı anılarıyla büyüdüm. Baba biz
Türkiye'nin İkinci Kurtuluş Savaşçılarıyız."

Ya "Deniz gerçekten Türk halkının Birinci Kurtuluş Savaşı'nın onuruna
inanmıştı, o yolda canını verdi." deyin ya da "Deniz takiiye yapıyordu,
sahtekardı, Mustafa Kemal'in tam bağımsız Türkiye düşüncesinin düşmanıydı."
deyin.

Sağa sola sesleniyorum: Hodri Meydan!

KIRMIZI BEYAZ

(Türk Solu Yazıları)

İlyas Salman

Kapak Tasarımı: Neslihan Bilge

ISBN: 978-605-9833-24-0

İLERİ YAYINLARI®

No: 146

Birinci Basım: Ekim 2007

Onuncu Basım: Aralık 2018

© 2018, İstiklal Yayıncılık Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları İstiklal Yayıncılık Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.ne aittir. Yayınevinden yazılı izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLERİ YAYINLARI

Yönetim Yeri: İstiklal Yayıncılık Yıldız Sanayi Sitesi Kat: 3 No: 131 Cevizlibağ/İstanbul

İnternet: www.ileriyayinlari.com.tr **e-posta:** bilgi@ileriyayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt: İstiklal Matbaası Yıldız Sanayi Sitesi Kat: 3 No: 131 Cevizlibağ/İstanbul

Tel: (0212) 481 92 57

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kırmızı Beyaz

(Türk Solu yazıları)

İlyas Salman

İçindekiler

Önsöz:

Utanmadan Aynaya Bakabilen Bir Adamın Yazdıkları..... 7

Yeni Gençliğe Yeni “Hitabe” 9

Solun Takiyyesi 12

Yaşasın İnsanlık..... 16

Malatyalı Hamal Vahap'ın Oğlu İlyas
Neden TÜRK SOLU'nda Yazıyor? Niye Soldayım? 20

Milliyetçi Geçinenler ve Gerçek Milliyetçiler..... 23

Lâıık Olanlar Mustafa Kemal'in Elini Öpsün
Evrım ve Devrim 26

Altı Puşt Bir Adamı Dövüyor, Hiçbir Şey Yapmadan
Yanından Geçiyorsan Yedinci Puşt Sen Olursun 29

Bilime İnanmayan Kafirdir 32

“Bağımsızlık Benim Karakterimdir” 35

“ABD Tarafından Şımartılan Kürt Liderler” 39

23 Nisan: Biricik Bayram..... 42

Sol, Efsuncu değil Mustafa Kemal gibi Olmalı..... 45

Sınıf ve Millet Üzerine..... 48

TÜRK SOLU'na Selam, Tek Yol Devrim! 51

Bu Yoldan Döneceğimizi Sananlar
Mustafa Kemal'in Bursa Nutku'nu Okusun 54

Eşekten Başbakan Olursa..... 57

Oylar Atatürkçü Bağımsızlıkçı Adaylara	61
Emperyalizmin Beslediği Terörü Lanetliyorum.....	64
İlyas Salman İlyas Salman'a Soruyor: Neden TÜRK SOLU?	68
Güler Yüzlü Bir Barış.....	72
Ben ya da Biz Olmak	76
Sol Hiçbir Zaman Kaybetmedi ki... ..	80
Allah Düşmanı Şeriatçılar	83
Kurtlarla Kürtler El Sıkışınca	87
Demokrasi Duvarı	90
Mustafa Kemal Döneminin Ulusal Ruh Birliği.....	93
“Bir Tek Gönül Yıktın ise Bu Kıldığın Namaz değil”	97
Uzaktan Kumandalı İktidarlara	101
Ölüm ve Aşk	105
Kader	108

Önsöz:

Utanmadan Aynaya Bakabilen Bir Adamın Yazdıkları

Bir insanın en onurlu, en namuslu zamanı; kendi kendisiyle baş başa kaldığı zamandır. Yatak odasında, salonda, tuvalette. Hele ayna karşısında. Kendine bakıp utanmıyorsa o zaman göğsünü gere gere sokakta dolaşabilir.

Ben bunun onurunu yaşıyorum.

Benim ilkem şu. İte it, puştta puşt, pezevenge pezevenk, hırsıza hırsız derim. Demezsem iyi adama ne diyeceğim?

Sokakta gördüğüm insanları veremli midir, grip midir, nezle midir demeden şapur şupur öptüm. Bir insan bir insanı ya üç dakikada tanır, ya hiç dakikada. İlk bakışında adama benzeyen ya da insana benzettiğim her insanın hatırını sordum.

İşin ticaretine bakmadan, gerçekten inanan Müslümanın da, Hristiyanın da, Yahudinin de dinine saygı duydum. Ama inanır gibi görünüp Allah'ın cebinden Muhammed'i, İsa'yı çalacak kadar alçak olan çıkarıcı zibidilere saygı duymadım.

Turgut Özal döneminde, daha açık deyişle Anasatan Partisi iktidarında, Özal'ın elini eteğini öpenler Karun kadar zengin oldular. Ama ben öpülesi eli öperim. Bunları kitapta okuyacağınız yazılarda da bildirdim.

Bana Özal hemşehrin, niye bu kadar karşısındasın dediler. Dedim ki en yakın hemşehrim babam. Önemli olan babam olması değil, "adam" olması. Adam olmadıktan sonra babam olmuş, ne fark eder.

Vicdanıma göre değil de cüzdanıma göre hareket etseydim şimdi farklı yerlerde olurdu. O zaman da kendimi sevmezdim. Oysa ki insan önce kendi kişiliğiyle barışık olmalı. Kendine saygı duymayan başkasına da saygı duyamaz.

Düşündüklerimi yaşamımdan alınmış örneklerle yazdım. Yazdım derken şunu açıkça belirtmeliyim. Ben yazar değilim; ama aklımda kalan şeylerin benimle birlikte mezara girmesini istemedim.

Yazdım. Size iletiyorum.

Okuduğunuzda size ters gelen cümleler var ise de beğendiğiniz, beğenmediğiniz düşüncelerinizi bana söyleyin.

Eğer sizlere saygısızlık ettiysem hiç çekinmeden bana küfredebilir, suratıma tükürebilirsiniz.

Ben de bütün yüzüzler, soysuzlar gibi yağmur yağıyor der, geçerim.

Layık olanların ellerinden öpüyorum.

Halkımı gördüm düşümde

Hemen sarılasım geldi

Sordum cevap alamadım

Bana benim sesim geldi.

Dilerim ömrünüz umudunuzdan önce biter.

Sevgiler, saygılar.

Yeni Gençliğe Yeni “Hitabe”

Ey Türk gençliği! Birinci görevin şu benim söylediğim istiklâl (bağımsızlık) sözcüğünü bir an önce unutmak. Okuyup üfleyen geri zekalı bir meczup bul. Ya da meşhur medyumlardan birine internet sitesinden ulaş, buluş, konuş. Uyuşur unutursun.

Varlığının ve geleceğinin biricik temeli bu gibi önermeler ve öğütler değildir. Varlığının temeli, varlık makamına ulaşmak yerine yaratık derecesinde kalmaktır. Varlığının temeli küpelerin; kaşına ve göbeğine taktığın halkalardır. Sakın beyninin içini çağdaş düşünce kırıntılarıyla doldurma. Tak takıştır, sür sürüştür. Bak işte böyle fark ediliyorsun. Gelecekte seni bu görüntüden dolayı eleştirenler, bağımsızlıktan, gerçek halk demokrasisinden, lâik Cumhuriyet’ten bahsedip kurşunlanmana ve mahkeme kapılarında sürünmene neden olacak iç ve dış düşmanların olacaktır. Sakın bu gibi ne idüğü belirsiz düşüncelere kulak asma. Ben bunları düşündüm, söyledim. Sonuç ne oldu? Genç yaşta ömrümü yedim. Yaşasaydım Saverona yanında koluğuma kurulus, keyifle Kurtlar

Vadisi'ni izlerdim.

Bir gün laik, demokratik, ulusalcı Cumhuriyet'i savunmak zorunda kalmak gibi bir kaygın olmasın. Uyuşturucu ve silah kaçakçıları partiler ve gençlik örgüleri kuruyorlar. Onlara katıl.

Okuma! Okursan George'ları, Bush'ları, Suudileri, Humeyni'nin öğrencilerini, El Kaide'yi, Yüce Amerika'ya yürekten bağlı yeni Irak yönetimini kızdırırsın. Seni Irak'a çay içmeye çağırmazlar. Sonra para dünyasında havan bozulur. Haberin olsun.

Bağımsızlık ve demokrasi gibi safsataları korumaya kalkmadan elde ettiğin çok uluslu ürünleri düşün: Bilgisayarın, Coca Cola'n, hamburgerin. Özellikle genç kızlara sesleniyorum. Bu gibi şeyleri içmeden, yemeden yaşarsanız göbekten kaybeder, göbekli güzellerimizden hoşlanan zekası ve kültürü kendinden menkul erkeklerimizin gözünden düşersiniz. Haberinizi ola!

Bağımsızlık ve demokrasiyi ortadan kaldırmak isteyenlerin arkasına geç ve ülkenin içine girmeleri için omuzla, itekle. Onlar senin sayende memleketimizin, tersanelerimizin içine girsın. Ordu dahil her yeri işgal etsinler. Meşhur misafirperverliğimize leke dokunmasın. Hatta sizi yönetenler bu sevimli misafirlerin iyi niyetle yaptığı talana aldırıyor ve aymazlık, uyuşukluk içinde olabilirler. Mümkün olduğu kadar uyut. Meclis kapısında miting yap. Ama sadece aşktan dem vuran pop şarkıları ve arabesk mırıldan. Deve ritmiyle nefes alarak uyusunlar. Baktın ki uyumayanlar var, ara sıra şu okumuş yazmış aydın bozuntularından bir ikisini vur. Meclis-i Mebusan ve halkımız yalandan ağlamayı unutmasın. Ağlamak stresi ve kalp krizini önlüyor. Allah korusun vekillerden bir tanesi Meclis'te kalp krizi geçirirse Meclis lokantasında sonradan görme zenginlerimizle ihale pazarlığına geç kalabilir.

Bütün bu söylediklerime kelimesi kelimesine uy. Sünni isen Sünni, Alevi isen Alevi, Kürt isen Kürt, Türk isen Türk, Ermeni isen Ermeni, Rum isen Rum gibi kal. Hiç değişme! Sakın bu kıyafetleri üstünden yıkanıp insanlık enbisesi giyme. Yoksa sevgili silah

ve uyuşturucu tüccarları bunları kime satacak?

Bak bu dünyanın iyi niyetli sermayedarları gökdelenlerden, köşklerden, beyaz beyaz saraylardan, oturdukları yerin çatı katından alçak yoksulların birbirlerini öldürmelerini güzel güzel izliyorlar. Onlara mümkün olduğu kadar seyir zevki ver. Bu cümbüş hiç durmasın. Nasıl olsa 21. yüzyılda en fazla bir hafta sürüyor bir ölümün acısı. (Beni düşünme.) Meleklerin içinde doktor olmadığı için sızlattığınız kemiklerimle oyalanıyorum. Muhtaç olduğun güç damarlarındaki asil kanda giderek azalıyor. Yakında Türkiye Cumhuriyeti için er ve dişi kişiler niyetine El Fatiha!

Not:

Küpe, kaş ve meme halkasına çok karşı değilim. Sadece kazara beyinlerinize yabancı odaklardan akıl fikir girer diye uyarmak istedim.

İkinci not:

Sanıyorum ki melekler arasında doktor yok dediğim için eli öpülesi doktorlar alınmazlar. Ne demek istediğimi anladıklarına eminim.

(TÜRK SOLU, sayı 124, 29 Ocak 2007)

Solun Takiyyesi

TÜRK SOLU'ndan arkadaşlar evime geldiğinde ölçüsüz sevinmiştim. İçimden demiştim ki, “Yine bir renginizle, yeni bir renginizle karşı karşıyayım.”

Ama çok geçmeden tanımını yapamayacağım korkuların, kaygıların, içinden çıkamayacağım soruların ve sorunların içinde buldum kendimi. Çocukluk çağımın erken saatlerinde yolculuk yapmak zorundaydım.

O zamanlar ağabeylerimiz, ablalarımız “sol” dediklerinde “Solcuyuz, yanınızdayız” dediklerinde “Sol nedir?” diyecek kadar cesaretim yoktu. Oturma odası, yatak odası, kiler ve mutfak olarak kullanılan tek odada yer sofrasının başındaydık. Tarhana çorbası dolu tahta kaşığı gösteren solcu ağabeyimiz babama “İşte bu nimeti hangi emekle kazandığını ve bu nimetin kimler tarafından çalındığının farkında olmalısın.” demişti.

“Yediğimiz ekmeğin, içtiğimiz suyun, soluduğumuz havanın ve bunları üretirken yararlandığımız özgürlüğün fiyatı var; ama bu fi-

yatı sen belirlemiyorsun. Üreten sensin. O halde fiyatını belirleyen de sen olmalısın.” demişti.

Bu cümle, ağabeylerimiz ve ablalarımız, babamın-anamın ellerinden saygıyla öpüp gittikten sonra düşünsel anlamda çok yordu beni. Bütün sorularım cevapsız bana geri dönüyordu. Hazreti Ali'nin yiğitlik öyküleri, Yaşar Kemal'lerin, Orhan Kemal'lerin, Köy Enstitüsü'nden yetişme yazarların, Mahmut Makal'ların, Tonguç'un yazı-çizileri benim solu tanımlamam konusundaki çabalarım tam ve eksiksiz bir yanıt vermiyordu.

O zaman el yordamıyla anladığım şey, sol tamamlanmış bir şey değildi. Zamanla “*Tamam budur*” diyeceğimiz bir şey de değildi. Başlangıçsız ve sonsuzdu. Tıpkı deli bir nehirdi. Zaman zaman menderesler çizerdi. Yoluna çıkan kayanın tepesinden aşamazsa etrafından dolaşırdı.

Sulayacağı çimeni, çiçeği, insanı, hayvanı, börtü böceği bulana kadar Leyla'yı arayan Mecnun, Elifi arayan yaralı Mahmut, Aslı'sına ulaşamadığı için ahından yanan Kerem'di.

O, Fransız Devrimi sırasında sırasında sermayeyi, toprak beylelerini ve yeni filizlenmeye başlayan bankaları koruyan Jirondenlerin ya da eşitlik, özgürlük, kardeşlik adına yola çıkan Jakobenlerin sağa ve sola oturmasından dolayı ikiye bölünmesinden ayrışan bir anlayış değildi. Genç yaşında anlayabildiğim kristal gerçek şu oldu:

Sol; aşk, şiir ve kavgaydı. Çünkü evrende aşık olacak çok güzel, uğruna şiir yazılacak çok güzellik ve kavga edecek çok puşt vardı.

Kültür dediğin şeyin

Karabet ustanın odununa benzemez suratı

O ne şapırtılarla çiğnenen bir sakız

Ne de Vatan Yahut Silistre'de

Abdullah Çavuşun tırdağıdır

O şaha kalkmış bir kavga atı
 Kalın kabızalı bir savaş kılıcıdır
 O ata atlayacak yürek
 O kabzaya bilek gerek

Nâzım Hikmet

Çocukluk yıllarımın köprüsünün altından çok sular geçti. 1960 sonrasında çok vatanseveri toprağa uğurladık. İlki Turan Emeksiz'di. Arkasından Vedat Demircioğlu ve sonra 1969'da Battal Mehetioğlu... Battal Mehetioğlu'nun Malatya'daki cenaze töreninde toplandık. Slogan atıyoruz. O günün en gözde sloganı "Bağımsız Türkiye!" Slogan sırasında arkadan farklı bir ses geldi: "Bakımsız Türkiye!" Öndeki grup içerisinde solun ileri gelenlerinden bir arkadaş (şimdi adını vermeyeceğim) geriye döndü, "Dayı haklısın. Bağımsız olmayan bir ülke bakımsızdır." dedi. O zamanlar bakıyordum da, özellikle 1971 darbesi sonrası "Bağımsız Türkiye!" diyerek yola çıkan solcuların çoğu trafik polisi oldular: Sağdan gelene geç, soldan gelene dur!.. Kimi oligarşi (ben de içindeydım), kimi patron-ağa devleti, kimi hakim sınıflar, kimi sade düzen demekle farklı ve en doğru isimlemeyi yaptıklarını iddia ediyorlardı. Bu farklı söylemle tespitleri arasında uçurum olduğunu tespitte çalışıyorlardı. Uzun uzadıya düşündüm, araştırdım. İlkelerde ve söylemde ayrı yolda olduklarını savunan sol siyasi örgütlenmelerin liderlerinin sadece isimleri ayrıydı. Adlandırdıkları düzen aynıydı. Gitmek istedikleri hedef aynıydı: Sosyalizm.

Şimdi bu biçimsel demokrasi pezevenklerinin arkasında yürüyen kitlelere bakın. Güdümleyen liderlerine ve sloganistlerine yumurta ve domates atmakla meşguller.

TÜRK SOLU'nda ilk yazım çıktı. Arkasından telefon ablukasına alındım: "Senin TÜRK SOLU'nda ne işin var?"

TÜRK SOLU benim rengim, sol renklerden biri. Ve içimde kendi rengimi açıkça tartıştığım, özgür olabildiğim bir yer.

“Benim solum seninkinden iyidir” gibi kısır zibidiliklerin içinde değilim. Herkesin sol yanımdan alacağı doğrular var. Tüm sola sesleniyorum.

Deniz Gezmiş idama giderken şöyle diyordu:

“Baba sana teşekkür ediyorum; çünkü Kemalist düşünceyle yetiştirdin beni. Küçüklüğümden beri evde Kurtuluş Savaşı anılarıyla büyüdüm. Baba, biz Türkiye’nin İkinci Kurtuluş Savaşçılarıyız.”

Ya “Deniz gerçekten Türk halkının Birinci Kurtuluş Savaşı’nın onuruna inanmıştı, o yolda canını verdi.” deyin ya da “Deniz takiyye yapıyordu, sahtekârdı, Mustafa Kemal’in tam bağımsız Türkiye düşüncesinin düşmanıydı.” deyin.

Sağa sola sesleniyorum: Hodri Meydan!

Not:

Sağa Min’el hak

Sol’a En’el hak

(TÜRK SOLU, sayı 125, 5 Şubat 2007)

Yaşasın İnsanlık

TÜRK SOLU'nda yazmaya başladıktan sonra evimden ya da cep telefonumdan arayanların çoğundan inkârla, eleştiriyle karışık iletiler aldım. TÜRK SOLU'nun kendini sol gibi gösteren ama aslında ırkçı ajan provokatörlerin güdümünde sola ihanet edenlerin yayın organı olduğunu söyleyenlerin sayısı oldukça kabarıktı. Şimdi adını çeşitli nedenlerden dolayı veremeyeceğim kader arkadaşarımdan biri, TÜRK SOLU'nda yazmaya devam edersem aynı ihanete ortak olacağımı söyledi. Bu sevgili arkadaşımın ne denli dürüst, kendini dünya insanının kurtuluşuna adanmış bir aydın olduğunu bilmesem söylediği şeyler umurumda olmazdı. Buna dayanarak, nereden başlayıp nereye geldiğimi anlatmak zorundayım.

Solun sol kolumuzu havaya kaldırmaktan ibaret bir şey olduğunu sanıyorduk. Nazım, “*yeter ki kararmasın sol memenin altındaki cevahir*” demişti. Aşkı kalp resmiyle çiziyorduk, kalbimizin beynimizden aldığı emirle kalpdesimizin salgıladığı bazı kimyasal

maddeler yardımıyla hızlı ya da yavaş çalıştığını anlamamıştık. Camiye, havraya, kiliseye, cemevine ya da içinde put dolu olan mağaralara gider gibi gittik derneklere, partilere. Sağcıysak sağı sağcılara, solcuysak solu solculara anlattık. Nereden başladık hangi hedefe ulaştık kendi küçük hapisanelerimizde? Yalnız ve yalnızlık yaşamlarımızı sürdürüyoruz. Kendi kalıplarımıza uymayan herkesi kısır beynimizin ürettiği sözcük bozuntularıyla sınır dışı ediyoruz. Şimdi taca çıkmış futbolcu gibi yaşamı dışarıdan izliyoruz. Kimsenin yaşam alanımıza girmesine izin vermiyoruz.

Türk dedik, Türk'ün nereden ve hangi emekle geldiğini anlamak istemedik. Türk dedik, Türk halkının Ergenekon'dan çıkarken bir kurt köpeğinden yol öğrenecek kadar aptal olduğunu savunduk.

Çerkez dedik, Adana'da, Antakya'da ellerinde ağaç sopalarla taka tuka vuran boş beyinli vatandaşlar olarak betimledik.

Laz dedik, Pontus'un mirasını inkâr edip aşağılamak için sulu fıkralar uydurduk.

Kürt dedik, kışın ayazında kar üstünde hart hurt yürüyen Türkler olduğunu söyledik.

Sünni dedik, Emevi sülalesinin üretim araçlarına sahip olduğu için hakim olduğunu göz ardı ettik.

Alevi dedik, Kureyş Kâbilesi'nin ekonomik dizgini elden kaçırdığı için Kerbela'da savaşı kaybetmesini sırf mezhep kavgasına bağladık. Daha doğrusu; Kerbela Savaşı'nın varsıl-yoksul kavgası olduğunu, ehlibeytin çalışanların yanında olduğu için savaşı kaybettiğini çözemedik. Açıkçası tarihin bir sınıflar savaşı tarihi olduğunu efendilerimiz sayesinde göz ardı ettik.

Şimdi beni camiye çağırırsalar vaaz veririm; ama asıl inandığım sınıflar mücadelesi tarihini anlatırım.

Geçenlerde *Cumhuriyet* gazetesinde bir köşede şunu okumuştum. Rumsfeld'in yardımcısı konumunda olan sömürgeci kafalı

bir zat şöyle diyordu: “Amerika Kürtlere ihanet etmez.” Bugün ulusal kurtuluş savaşı verdiğini söyleyen bir halk, Barzani’nin, Talabani’nin, Abdullah Öcalan’ın ve Amerika’nın kucağına sünnet çocuğu gibi oturmuş. Ulusal hareketlerin hangi adrese taşınacakları bence bellidir. Sizce neresi?

Ben şimdi TÜRKSOLU’nda yazıyorum. Kişiliğimi satılığa çıkarmadım; çünkü benim fiyatım yok. Ben gocunmam, fiyatı olanlar düşünsün.

Yıllar önce televizyonda yaptığım bir konuşmadan dolayı sevgili Nazlı Eray’ın kaleme aldığı bir yazı vardı. Beni efendiliğe çağırıyordu; çünkü o konuşmada “ulan”lı, “yahu”lu konuşmuştum. Ben pek fazla çelebi değilim. “Ulan”lığa ulan, “yahu”luğa yahu derim. İte it, puştta puşt, pezevenge pezevenk demesem iyi insana ne diyeceğim?

Biz çok çalışmış, az gelişmiş bir ülkenin çocuklarıyız. Çelebi beyinleriniz anlamadıysa Leo Huberman’ın *Sosyalizmin Alfabe-si*’ndeki ilk cümleyi anımsatırım: “Amerikalılar sosyalizmden hoşlanmazlar.” Çünkü onu bilmezler. İnsanlarımızın büyük çoğunluğu sosyalizm denen kutsal anlayıştan uzaktırlar; çünkü yıllar boyu sosyalizm, anayla-bacıyla cinsel ilişki kurabilmenin özgürlüğü olarak anlaşılmıştır.

Ben TÜRKSOLU’ndan birtakım arkadaşların dediği gibi Alevi yoktur, Sünni yoktur, Kürt yoktur demiyorum. Bütünlük içinde vardır. Enternasyonalist bir anlayışın ürünüdürler. Onlar yok olacak, emekçi sınıfın içinde eriycekler.

Ben herkesin “insan” olduğu gerçeğinden yola çıkarak börtü böceğe, çime, çiçeğe saygı duyduğu bir dünyanın adresini arıyorum. Bundan sonra beni ararsanız sine-i millete, halkın ruhuna, kimliğine, kişiliğine ulaştığımı anlayın. Birtakım siyaset erbabı “Gelin, sine-i millete, halkın yüreğine inelim!” diyor. Halk aşağıda mı ki iniyorsun? Halkla buluşmak ne güne duruyor?

*Belki çok umut doluyum.
Sağcıya da ulaşacağım, solcuya da.
Üretenlere ulaşmak boynumun borcu.
Aldananlara ulaşmak görevim.
Hatırımı sorarsanız iyiyim.
Çalışan ellerinizden öpüyorum.*

Ben dili, kültürü, tarihiyle Türk halkının varlığına ne kadar inandıysam, Kürt halkının varlığına da o kadar inanıyorum.

Başta yazdığımı sonda da yazıyorum. İnkârla eleştiriye karıştırmayın. Irkçılığın iki ucu da faşizme gider.

TÜRK SOLU'na da diğer ırkların peşine takılan solculara da söylüyorum, "Ene'l Hak" demeyi öğrenin.

Elimden layık olanlar öpsün.

Yaşasın İnsanlık!

Not:

Bindokuzyüzseksenlerde, dergilerinde Marx'ın, Lenin'in, Engels'in, Mao'nun resimlerini yayımlayanlar sonradan Kürdistanlı İmamlar Birliği'ni kurdular. Kör müsünüz?

(TÜRK SOLU, sayı 126, 12 Şubat 2007)

*Malatyalı Hamal Vahap'ın Oğlu İlyas
Neden TÜRKSOLU'nda Yazıyor?
Niye Soldayım?*

Ben dünyaya bir kere geldim. Bir daha rüşvet versem gelemem. Ya adam gibi yaşarım ya da hemen geberirim. Bundan önceki yazılarımda solcu olduğumu söylemiştim. Sola nerden başladım, solun hangi noktasına geldim anlatayım.

TÜRKSOLU'ndaki yazılarımı okuyan insanlar bana nasıl solcu olduğumu soruyorlar. O zaman şunu söylemek zorundayım. Yaşamımla ilgili bilgileri kimseye çok açık anlatmadım. Yaşamımı anlatırsam kimse kusura bakmasın. Nereden başlayıp nereye geldiğimi bilmeleri açısından anlatmak zorundayım.

1940'lı yıllarda hangi gün doğduğumu bilmiyorum. Anama sorsan “*koç salımı*”nda doğmuşum. Köyümüzde toprak çoraktı. Babam üç ay bir kamyonu muavinlik yapardı. Üç ay da Adana'ya pamuk toplamaya giderdi.

Malatya'da sabahın erken saatlerinde kalkar Beşiktaş fırınından simit almaya giderdim. İki üç saat mahalle mahalle dolaştırır satardım. Sonra *Okula giderdim. Okuldan sonra muhtar çıkmak-*

larına benzin satardım. Akşam da gece lisesine giderdim. Babam Malatya buğday pazarında hamallık yapardı. Emeğin, ekmeğin ne olduğunu babamdan öğrendim.

Gün ola devran döne...

Umut yetişse...

Üniversite çağına geldik.

Babam bana aynen şu lafı söyledi. “İlyas, ya öğretmen olacaksın ya polis.”

Bizim dönemimizde öğretmen ve polisin evine ekmek götürcek kadar parası vardı. Ben inat ettim üniversiteyi bitireceğim diye. Kafamda tiyatro oyunculuğu diye bir şey vardı. Çünkü ilkokuldan kapmışım bunu. Babamın cebinden 30 lira para çaldım. Ankara Devlet Konservatuarı sınavına girdim. Kazandım. Okudum.

İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatrosu’na girdim. 900 lira maaş alıyordum. 600 lira ev kirası veriyordum.

Bu masalı dinleyen insanlara düş gibi gelebilir. Ama ben böyle yaşadım.

Arkasından sinemaya başladım. Sinema, tiyatro beraber devam etti. Ama bu arada düşünsel anlamda boş durmuyordum. Dünyanın dibini kurcalıyordum. Et nedir, ekmek nedir, dünya nedir, ay nedir? Nere vurur dünyamızın gölgesi. Bunu araştırıyordum. Siyasi çalkantılar içindeydik. Bir kısmı kendine sağcıyım diyordu, bir kısmı solcu.

Descartes “İnsan düşünen hayvandır” diyordu. Bunu 500 yıl önce söylemişti. İnsanın düşünen hayvan olduğu 10 bin yıl önceden belliydi. Ben bir tarafı seçmek zorundaydım. Ya havada bulup tavada yiyeni, ya da üretip paylaşanı seçmek zorundaydım. İkincisini tercih ettim. Bunun adı soldu.

O dönemde Türk solu, Kürt solu diye bir şey yoktu. Yalnız sol vardı. Bu uğurda canını veren arkadaşlar vardı.

Şuna sonuna kadar inandım:

*Canan bizim canımızdır
Teni bizim tenimizdir
Sevgi bizim dinimizdir
Başka dine inanmayız*

“Canan bizim canımız” dediğimiz zaman, “canan” kimdi bunu bilmek zorundaydık. Aslında cananın emekçiler olduğunu çok geç kavradık.

Hayatı derinlemesine incelediğimiz zaman gördük ki aşkı, şiiri ve kavgayı bilmeyen insandan hayır gelmez.

Emeksiz yemek olmaz anlayışına ulaştığım zaman bu merhem solda olduğunu gördüm. Bunu gördüğüm an baktım ki bir keşmekeş yaşanıyor. Kimi Türk ırkçılığının kimi Kürt ırkçılığının peşine düşmüş. Yalpalayıp duruyor. Hangi rüzgar onları nereye götürürse oraya gitmeye çalışıyorlar.

Ben yerimi seçmek zorundayım. Seçme zorunluluğum olmasına rağmen. Ya Türk olacaktım, ya da Kürt...

Halbuki ben dünyaya gelmeden önce anneme babama mektup yazmadım. Faks çekmedim. Telefon etmedim. Telgrafla bildirmedim. Alevi, Sünni, Türk, Kürt olarak dünyaya geleyim diye.

Ben çıırılçılak bir insan olarak dünyaya gelmiştim.

Sonradan bana birtakım elbiseler giydirmeye çalıştılar. Alevi, Sünni, Türk, Kürt, Laz, Çerkez... Ben bütün bu elbiseleri yırttım. İnsanlık elbisesi giydim.

İnsanlık elbisesinin yanına Türkmen olduğumdan dolayı Türk elbisesi giyindim.

Ashımı inkâr edemezdim. Bu konu sakın yanlış anlaşılmasın. Hiçbir ulusu kendi ulusumdan daha yüksek ya da daha aşağıda görmüyorum.

Milliyetçi Geçinenler ve Gerçek Milliyetçiler

Bindokuzyüzellili yıllardı. İlkokul çağındaydık. Okula mahmur gözlerle gittiğimiz saatlerde önümüze peksimetler, bulanık süttozları, o zamanlar kokusu hoşumuza giden yağlar verirlerdi. Bunlar dostumuz Amerika'nın yardımı derlerdi.

O zamanlar bağımsızlıktan, bakımsızlıktan haberimiz yoktu.

Kore'de ne işimiz vardı. Kunuri Tepesi'nde yüzlerce şehidi Amerikan çıkarı uğruna neden verdik bilemezdik.

On yaşlarında kadardım. Dalyan boylu delikanlılar, kara yağız kızlar köy meydanında gırtlakları yırtılırcasına bağırıyorlardı. “Bize 46 ruhu diye yutturdular, aslında 46 ruhsuzluğudur. Önce millet-vekillerini satın aldılar. Sonra milleti...”

Bütün bize anlatılanlar masal gibi geliyordu. Biz yiğit bir millettik. Bizim vekillerimizi nasıl satın alabilirlerdi?

Köyün meydanında gırtlakları yırtılışıya bağırان ağabeye yanaş-tım. “Ağabey,” dedim. “Bir millet nasıl satılır? O milletin vekili nasıl satılır?”

“Senin adın ne?” diye sordu. “İlyas Salman” dedim.

“Salman’ın ne anlama geldiğini biliyor musun?” dedi. Safça, “yok” dedim.

Ağabeyimiz, “Salman’ın iki anlamı var” dedi. “Birincisi vergi toplayan adam, ikincisi özgür adam” dedi. “İkinci anlamını takip et. Milletimizin ve vekilimizin neden satıldığını anlarsın.”

Bu sevgili ağabeyimin ne demek istediğini 60’lı yıllara geldiğimizde yavaş yavaş anladım.

İlk okuduğum romanlardan biri Fakir Baykurt’un *Onuncu Köy* romanıydı. Romanda kasabadan köye, köyden kasabaya sürülen bir öğretmeni anlatıyordu. Hani bizde bir söz vardır. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar. O romanda şunu öğrendim. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovdukları yetmiyor onuncu köyün de kapısını kapatıyorlar. Ortada kalıyorsun.

O gün bana bu gerçekleri anlatan ağabeylerimiz, ablalarımız ipe, kurşuna gittiler. Biz onları takip etmeye çalıştık.

Ortaokul yıllarıydı. Bir gün Matematik öğretmenimiz elinde bir gazeteyle geldi -*Hürriyet* gazetesi-ydi-. Bize gazeteden bir yazı okudu. Ruslar bir geminin adını Nâzım Hikmet koymuşlar. “Siz ne düşünüyorsunuz?” dedi. Ben uzun uzadıya düşünmeden, “Biz bir şairimizin kıymetini bilmedik Ruslar bilmişler.” dedim. Çok sıkı bir dayak yedim.

Yediğim dayağa karşın Nâzım’a hayranlığım hiç eksilmedi. Ta ki bir şiirini okumuştum. Sözlerini yanlış hatırlıyorsam Nâzım dostları bağışlasın:

*Hiçbir şey gideremez iç sıkıntımı
Memleketimin şarkıları ve tütünü kadar*

Yıllar sonra Altıncı Filo’nun en büyük gemisi Missouri, Karaköy kıyılarına yanaştığı zaman Nâzım’dan öğrendiğim antiemperyalist ruhum depresmişti.

Biz birkaç yurtsever Karaköy kerhanesine gitmek için Mis-souri'den inen Amerikan askerlerini denize atıyoruz. Bugünün MHP'lileri, ki o zaman CKMP (Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi) gençleri, Amerikalıları denizden çıkarıp devrimci gençleri denize atıyorlardı. Şimdi düşünüyorum da hangimiz daha milliyetçiyiz?

Bugün yeraltı dünyasının adı belli suçluları, uyuşturucu ka-çakçıları, otopark mafyasının yanında yer alanlar, kapkapçılar, ka-ra para aklayıcıları, kiralık katiller ki bunların içinde Abdi İpek-çi'leri, Uğur Mumcu'ları, Muammer Aksoy'ları, Bahriye Üçok'ları ve bunlar gibi sayısı belirsiz yurtseverleri kurşuna dikenler, milli-yetçi geçiniyorlar.

Onun için ilan ediyorum ben milliyetçi değilim. Yurtsever ve yurttaş severim.

TÜRK SOLU'ndan arkadaşlarım milliyetçilik diye ısrar etsinler, ki inanıyorum sözcüğünü benimle aynı anlamda kullanıyorlar, ben kötüye inat yurtseverim diyeceğim.

*Vatanın bağrına düşman dayamış hançerini
Yok mudur kurtaracak bahtı kara maderini*

Siyasi kimliği ve kişiliği ile ülkeyi sevmenin yarışına girenler yurt sevgisini farklı sözcüklerle de anlatsalar aynı köyde oturduk-ları bilinsin.

*Edison güneşi ampule kilitledi.
Biz aşkı kilitledik babamızın emriyle.
Yolumuz yönümüze uygun düşüyor
Emirlerle yaşıyoruz emirlerle.
Başlangıcımız sonumuza uygun düşüyor*

Hepinizin ellerinden öpüyorum.

*Lâyık Olanlar Mustafa Kemal'in Elini Öpsün
Evrım ve Devrim*

Kendi kendime sayıkıyorum. Nereden başladık, nereye geldik. Edison güneşi ampule kilitledi. Biz aşkı kilitledik babamızın emriyle.

Yolumuz yönümüze uygun düşüyor. Emirlerle yaşıyoruz emirlerle. Başlangıcımız sonumuza uygun düşüyor.

Tarih “evrim ya da devrim” tezini değil, evrimden sonra devrim gelir tezini kanıtlamıştır. Bunu tarihsel gelişimi araştıran ya da kucaklayan tüm bilim insanlarında görmek olası. Marks’a bakalım. Engels’e, Lenin’e ve Mao’ya bakalım. Günümüz insanın geçmişini sağlıklı araştırırsak Spartaküs isyanına kadar uzanabiliriz.

Ben evrim ya da devrim teorisine Marksist açıdan bakmaktan yanayım. Marksist anlayış ekonominin burjuva çağına ulaştığı ülkelerde, daha doğrusu toplumun burjuva ve işçi sınıfı diye ikiye bölündüğü aşamada devrimsel durum ortaya çıkar diyor. Bu konuda Almanya ve İngiltere’yi örnek gösteriyor. Bu gelişmiş ülkelerden önce devrim yapan ya da yaptıkları hareketin devrim ol-

duğunu sananlar prematüre (erken doğum) durumuna düşerler diyor.

Bunu 1917 Büyük Ekim Devrimi ve ardından gelen Çin ve diğer devrim sandığımız cüce hareketlerin 80'li yıllarda yıkılmasından anlayabiliriz. Yeni doğmuş bir çocuğa süt içirmek gerekirken pilav yedirirsen boğulur.

Sovyet Rusya'ya bir bakalım. 1905 yılında Potemkin Zırhlısı Petrograd kıyılarına yanaşiyor. Bu güdük hareket sonrası 1917'de Büyük Ekim Devrimi yaşanıyor. 1989'da da kağıttan kaplan gibi yıkılıyor. Kızıl Meydan'da sosyalizmi lanetleyen ucubeler kol geziyor.

Çin'e bakıyorsun, bizim köylülerimizin büyük çoğunluğu Çin Devrimi'ni örnek alırlardı. Neredeyse Tanrı bir, Mao iki derlerdi. O köylü 40'li yılların sonunda sözde bir zaferle sonuçlandırdı.

Sonrası ne oldu?

Hangi resimle karşı karşıya geldik?

Hayat Çin'de bize çok çirkin bir fotoğraf gösterdi. Kâbus gibi rüyalarımıza giriyor. Pekin Meydanı'nda Coca Cola reklamlarından geçilmiyor. Mao'nun kağıttan kaplan dediği emperyalizm, kaplan gibi koca Çin'in üstüne çullandı. Çin boğuluyor.

Benim bir sözüm var. Diyorum ki, laf ile pilav pişerse deniz kadar yağ da benden.

Şimdi laf ile devrim yapanların hangi korkunç rüyayı gördüğünden söz etmek bile istemiyorum.

Küba'ya bakıyorsun. Yoksul mahallelerinde, favelalarda, yoksulluğun ve yoksulluğun pençesinde sürünmeyi sosyalizm zannediyorlar.

Bu ve bunun gibi örnekleri niye veriyorum. Sıra Mustafa Kemal ve evrimlerine geldi onun için.

Bir takım aklıevvel vezir hocalar Mustafa Kemal'in harf devrimi, kıyafet devrimi, Hilafet yerine halk demokrasisi anlamına

gelen Cumhuriyetin ilanına burun bükerek bakıyorlar. Bu beyni bedeninden küçük insanlar evrimin ve devrimin ne olduğunu anlayamamış mahlûkatlardır diyorum.

Ya bu yaratıklar evrimden anlamıyorlar ya da insanın hayvansımdan evrimleşme yolu ile insanlığa ulaştığını göremiyorlar.

Mustafa Kemal tam bağımsızlıkçı bir Anadolu çocuğudur. (Şimdi ben Anadolu çocuğu deyince Mustafa Kemal Selanik doğumludur. Orada büyümüştür nereden Anadolu çocuğu oluyor diye düşünenler olabilir. Ama ben de Malatya çocuğuyum.)

Mustafa Kemal devrime doğru giden yolun uzun ve zahmetli olduğunu anlayan ender insanlardan biridir. 600 yıl ilhak ve istila politikasından başka hiçbir becerisi olmayan ve Anadolu halkına “*merti kıpti Türk*” diyen Osmanlı sultanı altında inleyen Türkiye halkına... Hani bir türkü vardır:

*Kara çadır is mi tutar
Mardin tüfek pas mı tutar
Ağlayanım anam bacım
Osmanlılar yas mı tutar*

diyen zekası, kültürü ve dini kendinden menkul kadim Türkiye halkını devrime alıştırmak öyle kolay değildi. Bu bir yanılsama değil, Mustafa Kemal’in gerçek anlamda bir devrimci olduğunun kanıtıdır.

Eğer Mustafa Kemal’i öğrenmek istiyorlarsa *Söylev*’i okusunlar. Orada Mustafa Kemal yeni kurmuş olduğu Türkiye Cumhuriyeti’nin milletvekillerine devrimciliği ve devirmeciliği anlatıyor.

Fazla derse gerek yok.

Lâıyk olanlar Mustafa Kemal’in elini öpsünler.

Saygılarımla.

Altı Puşt Bir Adamı Dövüyor,
Hiçbir Şey Yapmadan Yanından Geçiyorsan,
Yedinci Puşt Sen Olursun

Hani ırmaklar vardır
Bol ve berrak yürürler
Aktırlar, açıktırlar
Cesaret yüklüdürler
Ama korkak yürürler
Kitaplar gizlidir damlalarında
Yeşertir, yetiştirirler
Kayalara vura çarpa
Çimlere, çiçeklere
Sevecen ve ürkek yürürler
İyi insanlar, devrimciler
Irmaklar gibidirler
Gitti sanırsın
Ağlarsın, çırpınırsın
Çağırırsın gelirler
Aydınım canım kardeşim

Yattığın toprağa inanma sakın
Seni yalnız mezarlar öldü bilirler
Canım çok daim yalandır mezartaşı
Yazıtlar çok daim yalandır
İcat edilmedi inanca vuracak kurşun
Köpekler yalnız ölüleri öldürebilirler

Burada bahsettiğim aydın, dünyaya hor bakan, kör bakan insan tipi değil. Etiyle, kemiğiyle, canıyla, kanıyla yaşama akraba olan insandır. Yaşamımdan bir örnek sunayım size. Yıl 1986. İstanbul'da, Şan Tiyatrosu'nda oynuyoruz. Eşim ve çocuklarım da gelmişti oyunu seyretmeye. Oyunun bitiminde, arabamıza bindik. Evimize geliyoruz.

Ben, Taksim'in bayağı uzağında Bostancı semtinde oturuyorum. Arabamız da hurdanın dik alası. İkide bir öksürüyor, tıksırıyor. "Gitmem!" diyor. Yalvarıyorum. Yakarıyorum. "Tekerini öpeyim araba!" diyorum, anca yürüyor.

E-5 yolu üzerinde, Göztepe ışıkları geçince, Tuzcuoğlu Yokuşu diye bir yokuş vardır. O yokuşa geldiğimizde bir baktım ki, sağda iki tane minibüs durmuş, iki minibüsün arasında altı tane vatan-daş bir adamı dövüyor. Dövülen adamın karısı ve çocukları feryat içindeler.

Arabayı hemen sağa çektim.

Eşim bana dedi ki, "İlyas, sen manyak bir adamsın. Bu kavgaya da karışırsın." Eşıme döndüm, dedim ki: "Altı tane puşt bir adamı dövüyor, sen yanından hiçbir şey yapmadan geçiyorsan, yedinci puşt sen olursun."

Şimdi insanımızın büyük çoğunluğu, karşısında çok güzel bir manzara varmış gibi bu çirkin yaşamı seyrediyor.

Daha önceki sayılardaki yazılarımda da söylemiştim. Yaşamın içerisinde çok iyi bir seyirci olacağıma, kötü bir oyuncu olmayı tercih ederim.

Bugün özellikle çalışan kesimin içinde bulunduğu koşullar düşünen insanları açıkça titretiyor. Bir takım mahlûkatların dediği gibi titreyip kendimize geleceğimize, fuzuli yere genetik titremeden, “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!” demeliyiz.

Kendi küçük dünyamızın içine hapsolmak hiçbirimize yakışmıyor. Ben taş çatlasa on beş günde bir mahkemeye çıkan birisi olarak, şu gerçeği kafama kazımak zorundayım. Devlet tarafından bileğimize takılan kelepçe hiç önemli değil. Kendi elimizle beynimize taktığımız kelepçe asıl utanç vericidir.

Yoksa hayat bize ispatladı ki, Sağmalcılar ya da Metris küçük hapishane, Türkiye büyük hapishane. Sevgili şairimiz Hasan Hüseyin Korkmazgil’in dediği gibi:

*Hapishane seni yapan kör olsun
Büyüğü mü, küçükü mü, hangisi?*

Yaşamı uzaktan gönderilen pulsuz mektuplar gibi satır aralarında okumak yerine, içine Deli Dumrul gibi dalmak zorundayız.

Kars’ta bir kedi ölse, İstanbul’da üzülmeyen İlyas’tan hayır gelmez.

Herkesi kendi gediğinde sağ olmak yerine, yan yana, kan kana, can cana, nefes nefese bir hayata çağırıyoruz.

Hoş geldiniz!

(TÜRK SOLU, sayı 130, 12 Mart 2007)

Bilime İnanmayan Kafirdir

Haftalık gazetede yazmaya başladığımdan bu yana o kadar kadir kıymet bilmez mesajlar aldım ve bir o kadar övgü ileten yazılar aldım ki, bunları bir tarafa atıp şunları söylemek zorundayım: Bugünlerde sağcı basının peşine düştüğü ve benden yana dediği Yunus Emre ile ilgili bıçak sırtı bir şey söylemeliyim.

Yunus ne diyor?

*Ne varlığa sevinirin
Ne yokluğa yerinirim
Aşkın ile avunurum
Bana seni gerek seni.*

Bundan dolayı ne eleştirenleri inkâr ederim ne de övenleri başımın üstünde taşıyım. Dünya görüşüm iki anlayışa da serin kanlı bakmamı emrediyor.

Mustafa Kemal deyince, beynimi nurayla doldurmuş insan-

ların bana kinle baktığını görebiliyorum; ama inatla yazacağım. Mustafa Kemal dedi ki:

“Bilimden uzaklaşırsan gideceğin yolun sonu karanlık.”

Çocukluğumuzda uyumadan önce ebemiz bize bir dua okuturdu. Duamız şu idi:

Yattım sağıma,
Döndüm soluma.
Melaiyeler şahit olsun
Dinime imanıma.
Ayı gördüm Allah.
Amentü Billah.
Tövbe günahlarım
Estağfurullah.

Bugün insanın Ay’a çıktığını, diğer bir anlayışla Hz. Ali’ye çıktığını inkâr eden milyonlarca insan var.

Mevlüt Dedem’e *“İnsanoğlu öyle bir alet üretecek ki, sen Malatya Arguvan ilçesi Asar Köyü’nden Meksika ya da Avustralya’da yaşanan bir olayı dakikası dakikasına seyredeceksin.”* deseydim, Şeytan diye beni taşlardı.

Bilimin çözemediği sorun vardır; ama çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur.

Yıl 1969. Sömürge ve sürünge Amerikan emperyalizminin piçleri, dünyayı çaldıkları yetmezmiş gibi Ay’a iniş yaptılar. Apollo 11...

Aynı gün ülkemizin güzel ve bir o kadar da cefakâr kentlerinden olan Erzurum’da bir köylü vatandaş gazetesini açmış Neil Armstrong’un aya ilk adım atışını okuyor ve hayretle kendi eliyle kendini dövüyor: *“Bu Allah’ın gâvurları düne kadar Ali diye bellediğimiz aya nasıl ayak basarlar?”*

Bu vatandaşın kendi kendini dövdüğünü görünce başka bir va-

tandaş geliyor, “Ula Hasan niye kendini dövüyorsun?” diyor.

Gazeteyi okuyan vatandaş, “Yahu neden kendini dövmeyeyim? Bu Amerikan puştları Ay’a çıkmışlar, Ali’ye çıkmışlar!” diyor.

Vatandaşlardan bir tanesi “Ula de ki Amerikalılar Ay’a çıktılar. Belki oraya küçük apteslerini bile yaptılar. Peki, yukarıda kurban olduğum Allah boş mu duruyor? Ayağını uzatıp demiyor mu ki, ‘Ulan ne işiniz var burada?’”

Şimdi sevgili dostlar, derler ki; “zenginin yediği ekşi, torununun dişini kamaştırır.”

Belki Erzurumlu dedelerimiz Amerikalıların aya gittiğini hiç kabul etmeyecek. Yalnız bizde bir laf vardır: “Allah’a inanmayan kâfirdir.” derler. Halbuki 2007 yılında artık bilime inanmayan kâfirdir.

Şimdi kalkıp birtakım solcu müsveddeleri solun Türk’ü-Kürdü olmaz diyecekler. İncancımın bana emrettiği erime varıncaya kadar yürümek gibi bir anlayışım var.

Yolda belki bacaklarıma kramp gelebilir, midem sancılanabilir...

(Belki şunu söyleyebilirsiniz: “Senin miden ve barsaklarınla ilişkimiz yok. Sen bir düşünce üretimi peşindesin.”)

Ben inatla şunu söyleyeceğim size: Ben yaşamadan yazmam, yazmadan yaşamam. Benim elimi kaleme götüren güç sizsiniz.

Bundan dolayı yazmadığım süre içerisinde kendimi mutlu hissetmem; çünkü karşı karşıya geldiğimiz insanların emek hırsız olduğunu çok iyi anlarım.

Benim bir şiarım var:

Sizi emeksiz değerlendirmeye tabii tutarsam “emeksiz yemek olmaz” teorisine ters düşerim.

Bu ne bana ne size yakışır. Gözlerinizden öpüyorum.

“Bağımsızlık Benim Karakterimdir”

Kendi kendime şöyle bir emir verdim, bu sayıda iç açıcı şeylerden dem vurayım mutluluktan, dostluktan, arkadaşlıktan bahsedeyim, öyle uzun uzadıya sosyal, siyasal, ekonomik tercihler, tespitler ve önermelerde bulunmadan bu cuma gününün yarı aydınlık İstanbul öğlesinin sonrasında insanların yaza hazırlanışını resmedeyim dedim. Hazır SHP-DSP liderleri ve 10 Aralık Hareketi temsilcilerinin güçbirliği konusunda önemli ilerlemeler kaydettiklerini yazan gazeteyi gördükten sonra içime sızan bulutla karışık aydınlığı resimleyeyim dedim.

Sokağa çıkayım, Bostancı'ya kadar yürüyeyim, gördüğüm tanıdıklarına tanımadıklarına, hısımlarına akrabaya, konu komşuya selam vereyim, ellerini sıkayım, öpüşüp koklaşayım dedim.

Sanki her zaman farklı şeyler mi yapıyorsun diyeceksiniz?

İnanın benim kadar öpüşüp koklaşan şöhret bozuntusu yoktur. Bu yüzden neredeyse dünyadaki her hastalığın mikrobunun tadını almışumdur.

Benim çocuklar kendi evlerindeler. Biz bir Köroğlu bir Ayvaz, yarıbuçuk dedikodu kokan sabah muhabbetini yaptıktan sonra giyinip çıktım.

Hava fena değil, yağacak gibi gözükmüyor.

Bir iki komşuyla selamlaştım, elli metre kadar yürümüşüm ki, karşıdan yıllardır sokaktan tanıdığım, dini buyruklara göre örtünmüş, ki bildiğim yaşamı boyunca babasından kocasından başka hiçbir erkeğin eline dokunmamıştır, komşum geldi sarıldı şapır şupur öptü, hal hatır sordu. “*Bacın nasıl?*” dedim. Bildiğim kadarıyla kardeşi çaresiz bir illete yakalanmıştı. “*Eh*” dedi “*Ne olacak? Allah’ın takdirine bıraktık.*”

“*Geçmiş olsun, selam söyle*” dedim, ayrıldık.

İçime bir umut ışığı oturdu, caddenin karşı tarafından bir selam sarkıtıldı, baktım bizim Tekmeci Çetin. Çocukluğundan bilirim, boş arsalarda biz koca adamlar Tekmeci Çetin gibi veletlerle top koştururduk. Tekmeci ayağımızdan topu alamazsa, kolumuzu başımızı alırdı.

Çetin “*Abi Fener’den ne haber?*” dedi. “*Bu sene kaç maçı satın alacaksınız?*”

Ben altta kalacak adam mıyım? “*Sen söyle Çetin,*” dedim. “*Sizin MİT’çi onursal başkanınızdan ne haber?*”

Tanıdığım herkes benim ne menem bir Fenerli olduğumu bilir. Şimdi bu yazıyı okuyan siyasacı kardeşlerimiz, bir artist bozuntusu sol bir dergide de yazsa, futboldan başka bir şeyden söz edemez diyecekler. Halbuki sağdan olsun, soldan olsun, bu sirke kılıklı politik zıpçıktılar her biri benden daha beter takım fanatigidirler. Düşünüp söylemeyen cinsinden olduklarından, yaşamın bütün renklerine aşık oldukları halde politikanın dışındaki renkleri gündeme getirmezler.

Tekmeci Çetin’i ekarte ettim, yürüdüm.

Yine sol siyasi bir gazetede bunların ne işi var diyeceksiniz. Hatta daha açık olayım **TURKSOLU** gazetesinden arkadaşlar da

içlerinden bu kadar da olmaz deseler de beni bilirler. Milyarlarca hücremle ana arterlerim ve kılcal damarlarıma varıncaya kadar insan olmaya çalışıyorum. Hatta meşhur katır inadıyla söyleyeyim insan olup olmadığımı dahi önce ben tespit edeceğim.

Neyse birkaç yüz metre daha yürüdükten sonra ufak tefek ihtiyaçlarımızı aldığım İsaköylü hemşehrim Hasan'ın dükkanının önünden geçerken baktım yine Malatya Arguvanlı hemşehrim Zeki Abi'yle tavla oynuyorlar.

“Şeytanınız bol olsun, malı kim götürüyor?” dedim.

Zeki abi “Seni televizyonda gördük İlyas,” dedi. “Yalnız niye öyle oldu? Geçenlerde Cem TV’de bayağı keskin politika yapıyordun; ama bu sefer dedikodu çocuğu oldun, kardeşin Vahap ‘abim bize bakmıyor’ dedi, ne diyeceksin?”

“Valla Zeki Abi,” dedim “Türkiye’deki milyonlarca insan biliyor ki gözümü budaktan, sözümü efendiden, uşaktan esirgemem. Bu yaştan sonra Türkiye’nin hali de ortadayken yoksulluk edebiyatı yapmam, yoksul da değilim, zengin de değilim. Orta halli bir hayatı şe-refle taşıyorum. Dünyanın şu kadar milyar insanının hepsi orta halli hayatı kabul edebilselerdi çukurun dibinde kimse kalmazdı.”

Güldüler, geçtim.

Lotocu Veysel’e uğradım. Bir sigara tellendirdim. İsmi lazım değil loto oynamaya gelenlerden biri “İlyas abi, hepten oportunist oldun,” dedi. “Gidip TÜRKSOLU dergisinde yazmaya başladın. Onların kafatasçı MHP’den ne farkları var? Sen eskiden Kürtleri savunduğun için mahkemelere çıktın, hapis cezaları yedin, neyse ki yatırmadılar, para cezalarına çevirdiler. Bu ne biçim çark etmek?” dedi.

“Oğlum,” dedim “Ben yoksul emekçi Türkleri de Kürtleri de, Lazları, Çerkezleri ve Süryanileri de, sol siyasi harekete omuz veren herkesi savunurum. Ben siyasi anlayış olarak evrensellikten yanayım. Ne Amerika ne de Avrupa emperyalizmi, tam bağımsız Türkiye diyen herkes eşit yurttaştır. TÜRKSOLU her şeyle benim gibi düşünüyor diyemem, biz yoksul yığınlar için düşünmelerimiz gürece tartışabi-

liyoruz. Ben bağımsızlık düşüncesini Amerikan İngiliz mandacılarından değil, mareşalinden erine bağımsızlık benim karakterimdir diyen yoksul emekçi Anadolu insanından öğrendim. Yaşasın halkların kardeşliği, yaşasın tam bağımsız Türkiye!”

(TÜRK SOLU, sayı 133, 2 Nisan 2007)

“ABD Tarafından Şımartılan Kürt Liderler”

Geçen sayıda meşhur unutkanlığıma denk düşen bir haftalık yazı boşluğum oluştu. Bu sayıda yazmak istediğim konu ise, benim profesyonel yazarlıkla ilişkim olmadığıydı. Sadece altmışına merdiven dayamışken belleğimde biriktirebildiğim sözcükleri; ki yarı yavan da olsa bildiğim, birkaç okurla paylaşmaktı.

“Yaşamın oldukça ayaz ve uyuz geçen şu diliminde her sayıda bir okurdan da olsa aldığım eleştirilerden birkaç sözcükle anlamlandırırım.” demiştim kendime. Tam da derginin okuyucusundan beynimdeki mega kara delik için özür dileyeyeceğim diye kalemi tutmuştum ki, eşim odaya geldi:

“Televizyonu aç, Genelkurmay Başkanı konuşuyor,” dedi.

İşkencedeymişim gibi yarı boğuk bir sesle “Eyvah!” dedim, “Bugün ayın on ikisi, dördüncü darbenin günüdür; ama saati şaşırdılar. Bu iş sabaha karşı, millet kan uykudayken yapılır. Sabah sabah, mahmur halde toplanacak yüz binlerce solcu var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sonra baktım ki kadim Türkiye halkı yıllardır günde yirmi dört

saat uyuyor. Şafak vakti darbeye ne gerek var? Sabah, öğlen yemeği, arkasından darbe; bal gibi olur. Biraz daha yaşlanmış bir halde titreyerek uzandım kumandaya. Evet, Sayın Yaşar Büyükanıt konuşuyor. Yalnız bu fotoğraf netekimci bir fotoğraf değil. Basınıımızın kaleminden kan damlayan yazarları gayet saygılı, sorma sırasının kendilerine geleceği anı bekliyorlar. Milyon dolarlık televizyon yorumcuları, cacık tadındaki yorumlarıyla gariban halkımızı nasıl yoracaklarını düşünüyorlar.

Genelkurmay Başkanı önündeki yazıları tartarak okuyor. Yazılardan belli ki sağdan, soldan, orta yoldan, dinci, laik cumhuriyetçi gazetecilerin, televizyoncuların sorularına fırsat vermeyecek; çünkü sorulacak her sorunun cevabı yazılmış. Yine de sayın basın mensuplarına ters düşmemek adına her şeye yanıt verdiği halde *“Konuşmamın sonunda sorularınızı yanıtlayacağım,”* dedi.

Kırk kafadan seksen kulak alarak dinlemeye başladım. İki önemli konu vardı başkanın gündeminde:

Biri, yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçiminde başımıza hangi taşın düşeceği idi. Öyle ya, taşın sağdan mı, soldan mı geleceği ve ne sıklıkta olacağı çok önemliydi. Bu konuda Silahlı Kuvvetler’in tavrı ve generallerimizin hangi askeri müşterekte birleştiği yıllardır aşikârdı. Bunu Büyükanıt açıklıkla söyledi.

Şimdi bu satırları karalayan bana gelince, inanın benim için Cumhurbaşkanı kim olacak, hiç önemi yok. Kim gelirse gelsin; son analizde şunu belirtmekte yarar var: Bir ülkeyi ordusuyla, meclisiyle, emniyet güçleriyle, her şeyin oluşumunu şöyle böyle şekillendirmiş sermaye grupları yönetir. Tabii bizim gibi geri bıraktırılmış ülkelerde ülke içi sermaye grupları göbekten bağlı oldukları emperyalist sermaye çevrelerinden bağımsız hareket edemezler. Ülkenin en büyük makamı gibi gözüken Cumhurbaşkanlığı da bu oluşumun dışında düşünülemez.

Bu konuya şöyle farklı bir parantez açalım: Dinin yönlendirdiği sermaye gruplarının ve askeri sermayenin biraz farklı değer-

lendirilmesinde yarar var. Benim asıl dikkatimi çeken şey, Sayın Genelkurmay Başkanı'nın Kuzey Irak'a karşı sınır ötesi bir askeri hareketin gerekliliği, yapılırsa da başarılı olacağı açıklamasıydı.

Bu bir askeri konu, hiç anlamam; ama dikkatinizi çekerim, asıl zurnanın zırt dediği hal şu: Kuzey Irak'ta şimdilerde Kasımpaşa kabadayılığı ölçüsünde nara atan, sözde bağımsızlıkçı, ama aslında Amerikan sermayesinin kucağında sünnet çocuğu gibi oturan Kürt liderlerinin (Barzani, Talabani, Abdullah Öcalan gibi) Amerika tarafından şımartıldığını söylemesi idi.

Aklıma 68'in delikanlı kızları ve oğulları geldi. Hiçbirinin adını ayrı ayrı söylemeyeceğim. Onlar Birinci Bağımsızlık Savaşı'nı vermiş olan yoksul kahramanların gerçek çocuklarıydı. Onlar 46 ruhsuzluğunun Amerika'dan devşirilmiş işbirlikçi kodamanlarına "Niye babalarımızı uluslararası sermayenin askeri örgütü NATO'nun emrinde Kore'ye götürüp öldürttünüz?" diye hesap sordular. Onlar Samsun'dan Mustafa Kemal'in resmi ve bayrağımızla uzun ve onurlu bir yürüyüş başlattılar. 12 Mart darbesi de, 12 Eylül darbesi de sırf onları buldu, astı...

Yine İkinci Kurtuluş Savaşı diyeceğim, yine tam bağımsızlıkçı Mutafa Kemal anlayışı diyeceğim; fakat şimdilerde geçmiş inkâr etmeyi marifet bilen yeni yetmeler, türediler. "Bir ulusalcı daha çıktı." diyecekler. Neyse! Zıpçıktı olmaktansa... Ama biz şunu inatla söylemeyi sürdüreceğiz:

Amerika'nın emriyle ülkemizin başına kırk çorap ören 46 ruhsuzları, iki darbeyi de sol devrimcileri susturmak için yapan darbeciler, dışa bağımlı sermayemiz, bunların emrinde büyüyen kafa-taşçılar ve her türden gerici, yeni yetişmekte olan anti emperyalist ve anti faşist gençliğe hesap verecek!

Bizden uzlaşma bekliyorlar. Hesaplaşmadan uzlaşma olmaz.

(TÜRK SOLU, sayı 135, 16 Nisan 2007)

23 Nisan: Biricik Bayram

Yakında Meclis'i oluşturacak milletvekillerini seçmek için sandık başına gideceğiz. Bize ulus olarak neyi, kimi gösterirlerse onu seçeriz. Halbuki seçmek bilinç işi; aklımız, kimliğimiz, kişiliğimiz kimleri gösterirse onu seçmek zorundayız.

Bundan yüzlerce yıl önce Descartes şunu söylemiş: “*İnsan düşünen hayvandır.*” Halbuki insanın düşünen hayvan olduğu on bin yıl öncesinden belli.

İki bin yedi yılında insan düşünen hayvan değil, insan seçmesini bilen hayvandır. (Cumhuriyet'in ilk yıllarında yapılan seçimlerde kadın milletvekili sayısı otuz civarındaydı. İşçi esnaf sayısı on beş civarındaydı. Şu demek oluyor ki çalışan kesim Meclis'te yüzde on beş civarında temsil ediyordu.)

Şu sonucu çıkarabiliriz: Mustafa Kemal'in ölümünden sonra emekçi katman ve kategoriler kendi sınıflarını temsil etme hakkını elde edemediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Günün yirmi dört saati dayığı sırtından eksik etmediğimiz

analarımız Meclisimizde temsil edilemediler. O halde şunu itiraf etmek zorundayız: Karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmeyelim lafını doğrulayalım.

Bu laf aşağılık erkek milletine çok yakışıyor. (Hani cennet analarının ayağı altındaydı, hani ana gibi yar Bağdat gibi diyar olmazdı.)

Analarımızın bizi dünyaya getirirken çektiği zahmeti düşünmek dahi istemiyorum. Bir türkü vardır;

*Güle reyhan ekerim
Çörtenden su çekerim
Gidenim gelsin diye
Yastığa yaş dökerim*

Analarımızı gittiğinde sırf yaş dökerek mi anacağız? Analarımız gidince bu dünya denen güzel ifritte neyimiz kalacak?

İsterseniz şimdi işçilerden söz edelim. Emeğiyle ekmek aldığımız insanlar Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde kaç kişiyle temsil ediliyor?

TÜRK SOLU olarak emekçi sınıf katman kategori hayatımıza kattığı değerlerle anıyoruz onları. Şu anda Ankara'nın lüks bir otelinde yazıyorum. Bu lüksü bana sunan insanların kimler olduğunu biliyorum. Büyük harflerle yazmak zorundayım:

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI!

Bütün bu çelişik düşünceye nereden geldiğimi anlatmak zorundayım. 23 Nisan Çocuk Bayramı; açıkçası biricik bayram. Çünkü çocukların bayram etmediği yerde yaşadığımızın dahi farkına varamayız. Sevgili Mustafa Kemal Atatürk bu günü çocuklarımıza hediye etti.

Şimdi diyeceksiniz ki madem çocuklarımıza armağan etti, niye büyüklerden söz ettiniz? O zaman küçük büyüğün anasıdır diyeceğim. Bütün çocuklarımız büyüyecek. Laf salatasını sevmem ama emeğin yemek haline dönüştüğü çağları yaşayacağız.

Gün ola devran döne umut yetişe...

Günümüz çocukları nice 23 Nisan'lar kutlayacaklar. Ama bir gün geriye dönüp bakacaklar. Diyecekler ki; "Gün oldu devran döndü, biz dünün çocuklarıydık bugün büyüydük. Bizim bir görevimiz var, yaşamı güzelleştirelim."

O zaman eğer okudularsa şu şiirim dünyanın çocuklarındadır:

Ey halk, ey emek
 Kar altında donmayan
 Umudu çeyiz sandığında saklı kızımız.
 Kusura kalma kadan alam
 Ertelendi düğünümüz
 İsterdik ki
 Kolansız atlara bindirek seni.
 Gül bezeli bahçalar gibi
 Bir dünya verek.
 Çevirek suları biir bir.
 Bir cılga size aksın
 Bir cılga bize.
 Toprağı sevindirek.
 Şimdilik olmadı bacı
 Uzakçıl domuzlar
 Azık çeker kilerimizden.
 İsterler ki
 Utanç duyak.ellerimizden.
 Amma bu korkudandır bacım.
 Korkuyorlar helâl emeğimizden.
 Ak sütümüzden.
 Korkuyorlar
 Sansüre takılmış hasretimizden.

Sol, Efsuncu değil Mustafa Kemal gibi Olmalı

29 Nisan Çağlayan Mitingi'nden bu yana kendimi yumruk yemiş boksör gibi hissediyorum. Abandone oldum. 12 Eylül darbesinden beri Türkiye'de bir korku filmi seyrediyoruz. “Poltergeist” ya da “Exorcist” örneği şeytan tiplerini yarım yamalak yürüyen güdük Cumhuriyet'in üzerinde heyula gibi dolaşıyor.

Okuyup üflemeyi tedavi gibi gören fanatik dincilerin yanı sıra; kanlı askeri ihtilalleri çare kabul eden Proudhon, Bakunin anarşistlerinin yanı sıra; benim gibi Marksizmi evcilleştirmeye çalışan yumuşakçalar 29 Nisan gösterisi karşısında afallayıp kaldılar. Halk bir ders veriyordu. Çağlayan'a akın akın yürüyen milyonlar barışçı ve görkemli bir yöntemle adeta devrim yaptılar. Eğer anlama izanımız var ise utanmayı da öğrenmiş olmamız gerekiyor.

Halktan uzak halkı kurtarma çabalarının ne kadar yalıtık ve yanlış olduğunu gösterdiler. 1919'da, ülke emperyalizmin işgali altındayken Halide Edip Adıvar'ın Sultanahmet'teki mitingini anımsadım. Çağlayan Mitingi'ni neden reddettiğimizi öğrendiğimiz öz-

gürlüktü. Elbette ki meselenin özünde ekmek (mide) sorunu da vardı. Halkın verdiği ders şu biçimde formüle edilebilir. “*Ne işken- celi, kanlı, baskılı askeri darbeler; ne İslamiyet’in hoşgöründen uzak, Allahçı sultası; ne ılımlı İslam diye yutturulmaya çalışılan gerici yön- etimler Anadolu halkına dayatılamaz. Ne baskıcı sağ siyasi iktidar- lar; ne halktan uzak, kendi entelektüel çorbasının içinde boğulan ya- lıtık ve yanlış sol anlayışı kabul etmiyoruz.*” dediler. Attıkları sloga- nın asıl anlamı şu idi. “*Ya yanımızda olursunuz ya da yalnız ve katı dünyanızda bitersiniz.*” Açıkçası halka yabancılaşmış bütün siyasi karmaşanın karşısındayız dediler.

Sömürüyü sürdürmek adına baskıdan başka çare bulamayan sağ iktidarlar ile kendini bile anlamaktan aciz entelektüel solcu- lardan bıktıklarını açıkça dile getirdiler.

Bunları söylerken elbette kendimi inkar etmiyorum. Sorunla- rın çözümünde gerçek anlamda çare olarak solu görüyorum. Ama açık bir dille kendini anlatan ve halkın anlayabildiği solu görüyo- rum. Anlaşılmaz sözcüklerle kendini yığınlara dayatan solu değil. Halkın sığ kültürünü kabul eden, anlayan solu çare olarak görü- yorum. Halkı Mustafa Kemal gibi anlayan, kuruluşu ve kurtuluşu halk adına isteyen; oturan boğa ya da şef olmak isteyen değil, sıra neferi olmayı içine sindirmiş solcuyu solcu olarak kabul ediyor- um. Halkı söylediği her zart zurta evet diyen insan kalabalığı ola- rak gören solcu müsveddelerini değil. Halkı solun figüranı değil, solu halkın sorunlarına cevap veren bir ilaç olarak gören solcuları görmek istiyorum. Artık Türkiye, eski Türkiye değil ve Anadolu halkı her yalanımızı yutacak; efsunla, büyüyle, dinle aldatacağı- mız halk değil.

*Kardaş senin dediklerin yok,
Halay çekilen toprak bu toprak değil.
Çık hele Anadolu’ya,
Kamyonlarla gel, kağnılarla gel gayri.
O kadar uzak değil.*

Çamı bitmiş, kavağı azalmış,
Gamla örtülü bayırlar, çıplak değil.
Yedi ay kıştan sonra,
Yeşeren senin yaşamandır,
Yaprak değil.

Yersin, içersin sofrasından, üç yüz senedir,
Kuvvetlisin ama kuvvet hak değil.
Bakımsızlıklarla göçüp gitmiş bir cihan,
Mevsimler soğumuş, sular azalmış,
Buğday, Selçukilerden kalan başak değil.

Parça parça yarılmış öküz ardında,
Parmağı üç pare, tırnağı ak değil.
Utanır elin ayağın,
Korkarsın yakından görsen,
Eli el değil, ayağı ayak değil.

Gün doğar, tarla kuşları uçuşurlar,
Ağır bir aydınlık, bildiğin şafak değil.
Öyle dalmış ki asırlar süren uykusuna,
Uyandırmazsan,
Uyanacak değil.

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Türkiye artık koduğumuz yerde otlamıyor. Eski Türkiye değil.

(TÜRK SOLU, sayı 137, 7 Mayıs 2007)

Sınıf ve Millet Üzerine

Yıl bin dokuz yüz seksen üç. Ankara'da Armoni Mızıkası Moral Ekibi'nde askerlik görevimi yapıyorum.

Benim gibi bir iki sinema-tiyatro oyuncusu, silah altına alınmış şarkıcılar ve çoğunluğunu roman vatandaşlarımızın oluşturduğu müzisyenlerle beraberim.

Bizim görevimiz genellikle Ankara'daki askeri zevatı eğlendirmekle birlikte yurdun çeşitli yerlerinde askere moral vermek; özellikle cuma, cumartesi ve pazar gecelerinde başta Gazi Orduevi olmak üzere diğer orduevlerinde eğlenceler tertiplemekti. Bu üç günün dışında sık sık komutanlarımızdan izin alıp (bazen gizlice) Ankara'da bir iki saat eğlenirdik.

İzinli ya da izinsiz çıktığımızda yeni yapılmakta olan Deniz Kuvvetleri binasının yanındaki Flamingo Yolu dediğimiz yerden geçerdik.

Bir gün Flamingo Yolu'ndan geçerken sivesinden Kürt olduğu belli olan yaşlı bir inşaat işçisi yanıma geldi, "Şu Türklerin anasını

belle” diye kulağıma fısıldadı. O gün bu gündür bu fısıltının yoğunluğu ve yorgunluğu altında ezilir dururum.

Geçenlerde oturduğum evin yanındaki bir apartman inşaatının olduğu sokaktan geçiyorum. Benim *TÜRK SOLU*’nda yazdığımı öğrenmiş olan bir işçi durdurdu; önce oynadığım filmlerin hikayelerini komik bir şekilde anlattı bana. Sonra memleketin halinden dem vurdu. Hayat pahalılığından, işsizlikten, çocuklarının okulsuzluğundan, ekmeksizliğinden ve kiralara fazlalığından... Sonra “*Şu Kürtler var ya şu Kürtler,*” dedi “*onlar olmasa biz Avrupa Birliği’ne rahatça girerdik. Zengin bir ülke olur, bey gibi yaşırdık. Bunların anasını bellemek lazım.*” dedi.

“Anarşi bunlarda, pislik bunlarda, tembellik bunlarda. On-on beş tane çocuk yapıp ortalığa saldıktan sonra açlıktan ve yoksulluktan söz etmek de bunlarda.” dedi.

Aklım bin dokuz yüz seksen üçe gitti. Türk ya da Kürt fark etmiyor. Bu iki işçi de ücret, fiyat ve kâr dediğimiz üç bilinmeyenli denklemin sarmalında açlık ve yoksulluk içinde debeleniyorlar. Ve cahilliğe mahkum edilen bu iki emekçi gibi milyonlarcası aynı patronların emrinde ortak sömürülüyorlar.

Sanıyor musunuz ki Adanalı ya da İstanbullu, Diyarbakırlı patronlar bu işçileri seçerken hangi ulustan olduğunu düşünüyor?

Kazın ayağı öyle değil. Patronun amacı çok çalıştırıp az ücret vermek; işçinin amacı az çalışıp yeteri kadar ücret alıp daha rahat yaşamak.

“Bütün ülkelerin işçileri birleşin” sloganının üzerinden iki yüzyıla yakın bir süreç geçti. Dünyanın ileri gelen sermayedarları, yani çok uluslu para gücü, daha yaygın bir deyişle emperyalizm; dünyanın yer altı, yer üstü zenginlik kaynaklarını paylaşmak için iki sefer karşı karşıya geldi. Kendileri sırça saraylarında rahat otururlarken; halkların emekçileri, gençleri onların rahatı uğruna birbirlerini yediler.

zançlarına kazanç katmak, bir türlü doymayan gözlerini (kör olası gözlerini) doyurmak için hükümet kurup hükümet yıkarken, biz birbirimizin anasını bellemekle meşgulüz. Zaten onların oyununun kuralı da bu.

Daha önce bir yazımda bu örneği vermiştim. Emekçilerimiz gerçeği anlayana dek aynı örneği tekrar tekrar vermeye devam edeceğim. Küçüklüğümüzde cebimizde bilyemiz, elmamız, şekerimiz varsa; ağabeylerimiz, ablalarımız bize kuşa bak derlerdi. Biz kuşa bakarken onlar cebimizdekileri çalarlardı.

Çok yakında ülkemizde seçimler olacak. Hem milletimizin “millet” vekillerini seçeceğiz, hem de belediye başkanlarımızı seçeceğiz. Kafası kasasında olan birtakım şişesiciler tek ayak üstüne yalanlar yumurtlayacaklar. Vallah’lar, Allah’lar namus, şeref üstüne yeminler gırla gidecek.

Cüzdan değil vicdan hesabı yaptıklarını söyleyip kafalarının içinde ileride kazanacakları ihalelerin çetelesini tutacaklar. Türk, Kürt, Laz, Çerkez yok; yurttaş var diyecekler; ama el altından ırk, din, dil, mezhep ayrımını körükleyecekler. Çünkü malumu aliniz millet birbirini yerken çalmak kolay oluyor. Ve bizler, yani işçi sınıfı, yoksul köylüler; etnik ve dini farklılıklarımızı gözetip emeğimizi göz ardı ederek birbirimizi yemeye devam edersek bu talan, vurgun ve hortum sistemi devam edecek.

O zaman IMF’ye, Dünya Bankası’na, daha doğrusu Amerikan ve Avrupa emperyalizmine uşak olmaktan kurtulamayacağız.

Yaşasın halkların kardeşliği, yaşasın tam bağımsız Türkiye!

(TÜRK SOLU, sayı 138, 14 Mayıs 2007)

*TÜRK SOLU'na Selam,
Tek Yol Devrim!*

Bugün Ankara'dayım. Mustafa Kemal'in kârargahındayım. Adı İle müsemma TÜRK SOLU'nun Ankara kârargahındayım. Açıkçası Türkiye'nin ortasındaayım ama ortayolcu olmadım.

Buradaki arkadaşlar, neden TÜRK SOLU'nda yazıyorsun dediler. Ben öncelikle Alevi kökenli bir ailenin çocuğuyum. Dediler ki bana “Bugün özellikle Tunceli kökenli Alevilerin büyük çoğunluğu Atatürk'e diktatör, baskıcı diyorlar. Senin Atatürkçülüğün nereden geliyor?” Bu yazıyı Alevilerin neden Atatürkçü olduğuna ayırdım.

Ben yedi yaşıma geldiğim zaman evimizin duvarındaki resimleri anlayabildim. Bizim oturduğumuz odanın duvarında Hazreti Ali'nin ve Atatürk'ün resimleri yan yana idi. O resimlerin anlamını kavradıktan sonra, Birinci Kurtuluş Savaşı'na doğru bir yolculuk yapmak zorunda kaldım.

Bu yolculuk benim insanlığımı bulma yolculuğumdu.

Ankara'daki arkadaşım Necmettin Tetik bana yaşamıyla ilgili bir öykü anlattı. Yirmi iki yaşında Alevi bir kıza aşık olmuş, ama

kendisi Sünni olduğu için vermemişler. Yine Kurtuluş Savaşı yolculuğu yapmak zorunda kaldım.

Mustafa Kemal'in uçağı yoktu. Topu tüfeğı yoktu.

Şalvarıyla, poturuyla, kazması, küreğı ile Atatürk'ün arkasında yer alan insanların büyük çoğunluğunu Anadolu Alevileri oluştuyordu. Umarım Sünni Atatürkçüler bana kızmazlar.

Ben dört buçuk yaşındaydım. Salman isimli bir amcam vardı. Adı Salman soyadı Salman: Salman Salman.

Kendi oğlu Memet ile beni sekiye oturttu. Askerde Ali okulunda öğrendiğı yirmi dokuz harfi öğretti. Sonra Hazreti Ali'nin kitaplarını verdi: Kan Kalesi, Hayber Kalesi, Kahkaha Sultan. Arkasından Kemalettin Tuğcu'nun kitaplarını verdi. Sonra Yaşar Kemal'in, Orhan Kemal'in, Fakir Baykurt'un yazdığı romanları verdi.

Her bir kitap Mustafa Kemal devriminin özünü ve özgürlüğünü anlatıyordu (özünde).

Altı yüzyıl şer-i Osmanlı sultasında yaşamış Türk toplumunun yansıması değildi. Bana bir harf öğrenenin kırk yıl kölesi olurum diyen Hazreti Ali felsefesiydi.

Ali felsefesine inananlarda gericilik yok mudur? Elbette vardır. Dinin karanlığına bürünen herkeste bir ölçüde bağınazlık vardır.

Çocukken uyku zamanımız geldiğı zaman Havva ebemiz bize bir dua okuturdu. Dua aynen şöyleydi:

Ay'ı gördüm Allah

Amentü billah.

Yattım sağıma

Döndüm soluma

Ay'ı gördüm Allah Amentü billah.

Melâikeler şahit olsun dinime imanıma.

O tarihlerde ay Ali, güneş Muhammet'ti.

Gün oldu devran döndü, bilimin emrine girmiş insanlar bizim

Ali dediğimiz Ay'a çıktı. Çişlerini yaptılar. İnanın bilim bu hızla giderse insanoğlu ışık hızını da geçerek Güneş'e çıkacak. Açıkçası Muhammet dediğimiz güneşe de ayak basacaklar.

Beni bilime iten ne ise insanlarımızı da o neden bilime itecek.

Bundan elli yıl önce Mevlüt dedeme deseydim ki, sen Malatya'nın Arguvan ilçesi Asar köyünde otururken Meksika'da yaşanan bir olayı oturduğun yerden izleyeceksin; beni Şeytansın diye suçlardı.

Eskiden Tanrıya inanmayan kâfirdi.

Şimdi bilime inanmayan kâfir.

Şimdi Mustafa Kemal düşüncesiyle çağa yaklaşmış Milli Mücadele Derneği'ne katılan üyelere şunu söylemekten geri kalmayacağım:

Hayatta en hakiki mürşit bilimdir.

Bilimden uzaklaşarak gideceğimiz yolun sonu karanlıktır.

Mustafa Kemal Atatürk'ün anlayışını bilime akraba olarak yaşayacağız.

O zaman anlayacağız: Tek yol Kemalist Devrim.

*Bir acayip şu insanoğlu
Yaratanın kıymetini bilir de
Kim yaratır onu bilmez.*

TÜRK SOLU'na selam!

Tek Yol Devrim!

*Canan bizim canımızdır
Teni bizim tenimizdir
Sevgi bizim dinimizdir
Başka dine inanmayız.*

*Bu Yoldan Döneceğimizi Sananlar
Mustafa Kemal'in Bursa Nutku'nu Okusun*

Ömür boyu tehlikenin içinde yaşadım. Çocukluğumda babam her daim anamı döverdi. Anamı koruyan yasa yoktu. Hakim yoktu, savcı yoktu. Daha doğrusu devlet denen aygıt yoktu. Devlete aygıt diyorum çünkü devlet ne menem şey ise, asıl görevi halkı korumaktı ve analarımız da o halkın üyelerindendi. Hal buysa, anamın başı derde düştüğünde, gözbebeğimiz diye gözümüzden dahi koruduğumuz gençlik, anamızı, daha doğrusu anamız diye bellediğimiz vatanımızı emperyalizme karşı korumaya kalktığında devletin kolluk kuvvetleri silahlarını ilk olarak gençliğe çevirdiler.

Ben beni doğuran anamı koruduğumda, ilk el kaldırdığımda babam beni karakola şikayet etti. Malatya'da Çarmuzu Karakolu'na gittiğimde yaşım onaltı idi. Komiser “ulan eşşekoğlu eşşek,” dedi. “Babaya el kalkar mı?” Ben de burnumdan kan akarken dedim ki, “Komiserim anaya el kalkar mı?” Şunu düşünemedim, bir erkek namaz kılarken yanından kargalar, köpekler ve kadınlar geçerse abdesti bozulurmuş. Bir erkek karısına istediği kadar ihanet eder. Ama bir kadın kocasından istediği kadar nefret etsin, başka

bir erkekle ilişki kurarsa kaderi eşşek sudan gelinceye kadar dayak yemek, gerekirse öldürülmektir. Ömür boyu dayak yemekle ölmek arasında çok önemli fark yoktur. Bunları niye anlatıyorum diyeceksiniz. Aldatma suçunu kadın ya da erkek kim işlerse işlesin cezası aynı olmalı. Bunu düşünürken bir atasözü geldi aklıma: Hanım kırarsa kaza, hizmetçi kırarsa cezadır. Bizim ülkemizde bir politik gösteri sırasında sağcılar polise karşı çıkar ya da polise dayak atarsa sırtı sıvazlanarak bir kenara çekilir. Ama kazara polis tarafından ensesinde boza pişirilen çocuk, sırf kendini koruyan solu genç karakola götürülür, türlü dayaktan, işkenceden geçirilir.

Çanakkale şehitlerini anma zamanını bilirsiniz. O şehitleri anma günlerinde sağdan soldan bir sürü grup ya da grupçuk Çanakkale'ye akın ederler ve kendi mantıklarınca kutlama yaparlar. Bu çok güzel birşey.

Bizim TÜRK SOLU'ndan arkadaşlar da alışkanlıktan kaynaklanan bir duygu ile Martın yirmibeşinde Çanakkale şehitlerini anmak için gittiler. Amaçları çok uluslu sermayenin askeri gücüyle ihata altına alınan, işgal edilen vatanlarını korumaya çalışırken bu uğurda canını veren Anadolu çocuklarını yad etmektir ama başlarına neler geldi. Orada polis tarafından gösterileri engellendi. Türkiye'de resmi kurumlar, kuruluşlar Türk'ün soluna tahammül edemiyorlar. Onların beklediği Türk halkının sadece devletinin ve onun temel güçleri diyeğimiz ordusunun, polisinin ve tümüyle sermayenin kulu haline gelmiş meclisinin karşısında ram olmaları ve teslim olmaları. Bir şairimizin dediği gibi: *"Felek her türlü esbâb-ı cefâsın toplansın gelsin, dönersem kahpeyim millet yolunda bir âzimetten."*

Eğer bizim bu yoldan döneceğimizi zanneden gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunan mahlukatlar var ise, onlara diyeğimiz, Mustafa Kemal'in Bursa Nutku'nu okumalarıdır. Öyle bir nutuk yoktur diyenler var ise, İleri Yayınları'ndan çıkan Atatürk'ün Söylevi'ni başından sonuna okusunlar. O zaman Mustafa Kemal'in gerçek Türk gençliğinden ne istediğini anlarlar. Gerçekten söyle-

diklerimden bir şey anlamadırlarsa beyaz ayları taklit etsinler ki onlar sadece kışın uzun uykularına yatarlar. *TÜRK SOLU*'nun gerçek söylemini anlamayanlar ömür boyu uyuyabilirler. Uyanırken bir dakika ve onurlu yaşamak, uyurken bin yıl yaşamaktan daha şerefli dir.

Yazdıklarım dan, konuştukları m dan dolayı çok yargılandım ama şunu kulağı ma küpe ettim. Sağ malcılar küçük, Türkiye büyük hapishane. Hasan Hüseyin Korkmazgil şöyle söylüyor: “*Hapishane seni yapan kör olsun. Büyüğü mü, küçüğü mü, hangisi?*”

Yazdıklarım dan gocunanlara ve mahkeme kapılarında beni süründürmeye çalışanlara Fazıl Hüsnü Dağ larca'dan bir şiir gönderiyorum:

Savcı, nedir düşündün mü,
Dağ ları sorgu ç lu kılan?
Onlar susmaz, gece gündüz, onlar
Haykırır yüceden.
Gelmiş dağ lar dan yal nayak, durmuş
Kapına bir ıssız,
Seni bile iç li kılan.
Savcı, nedir düşündün mü,
Bıçak ları uç lu kılan?
Bir eski hak alınmamış, bir dere kan
Sorulmamış,
Şunun bunun alın teri,
Alın ları ta ç li kılan.
Savcı, nedir düşündün mü?
Yazılar ı suç lu kılan?
Usla, yürekle büyü mü ş, gündüzler
Geceye karşı,
Ama nedir çağ lar üz re,
Beni senden güç lü kılan?

Eşekten Başbakan Olursa....

Bu sayıda havadan sudan fıkralar anlatacağım. Bugüne kadar yaşamımın neredeyse tamamını ciddi ciddi politika yaparak geçirdim. Bugün karar verdim politika yapmayacağım. Zaten okuyucularımızın beyni politikayla dolu, onları her hafta politik mağaralara sokup o labirentte boğmanın anlamı yok. Onun için bu sayıda sanatsal deyimle soytarılık yapacağım.

Soytarılık dedim de aklıma geldi. Oğlum Temmuz Ali, sinema televizyon bölümünü bitirdi, ben ise tiyatro. Bir gün oğluma dedim ki, “*Temmuz ikimiz de benzer bölümlerde okuduk, hedefin ne? İleride ne yapmak istiyorsun?*”

Oğlum bana şakayla karışık bir cevap verdi:

“*Baba ben senin gibi soytarı olmayacağım yönetmen olacağım.*”

Ben de dedim ki “*Oğlum saraya dalkavuk olacağına halka soytarı ol.*”

Tabii oğlum aramızdaki arkadaşlığın derecesine dayanarak

söylemişti. Başta yazdığım gibi politika kulvarına hiç girmeden yaşam boyu biriktirdiğim anekdotlarla yaşamın çelişkilerinden bahsedeceğim. Diyeceksiniz ki, yediğimiz ekmekten, içtiğimiz suya ve soluduğumuz havaya kadar her şeyin fiyatını politika belirliyorsa sen bre soytarı siyasanın dışına çıkabilir misin? Derim ki, satır aralarını okursanız aradığınız politik tadı bulursunuz.

Bir gün aslan ormanda dolaşüyor ve düşünüyor. (Bir hayvan nasıl düşünüyorsa öyle düşünüyor) Diyormuş ki kendi kendine:

“Bütün hayvanlar beni kral olarak biliyor. Bütün insanlar da beni ormanın kralı olarak biliyor. Ben nasıl bir kralım ki bir mağarada, bir inde yatıp kalkıyorum. Bu iş benim zoruma gidiyor. O halde emrimdeki bütün hayvanları çağırayım, bana bir saray yapsınlar. Öyle ya, bütün padişahların sarayı var. Bütün kralların sarayı var. Bütün devlet başkanlarının beyaz beyaz sarayları var. Bütün başbakanların saray gibi evleri var. Bütün milletvekilleri saray gibi evlerde oturuyorlar. Herkes beni kral görüyorsa, benim onlardan ne eksikim var?”

Bütün hayvanları çağırmış yanına. *“Bana bir saray yapın.”* demiş. Kral emredince hayvanlar mecburen emre uymuş. Hemen işe başlamışlar.

Fil ağaç sökmüş, köstebek yer kazmış, tilki plan çizmiş. Aslan da etrafta dolaşıyormuş sarayın inşaatının nasıl yürüdüğünü görmek için.

Hayvanlar akıllı, uslu, disiplinli çalışıyorlar. Yalnız bir ağacın dibine gelince bakmış ki, eşeğin biri sırtını ağaca dayamış, nallarını da havaya dikmiş anırıyor. Aslan hayretle bakmış eşeğe ve demiş ki:

“Ulan, ben bütün hayvanlara emrettim bana bir saray yapın diye. Bütün hayvanlar canlarını dişine takmış çalışıyor, sen burda oturmuş keyifle zırlıyorsun. Senin diğer hayvanlardan ne farkın var?”

Eşek cevaben demiş ki, *“Evet, ben de hayvanım ama dünyanın en emekçi hayvanıyım.”*

Aslan “İstediğin kadar emekçi ol, kralın dediğine uyacaksın. Hemen ayağa kalk, şuradan iki kova al ve gidip dereden su getir.” demiş.

Kral emredince eşek mecburen iki kova almış ve dereye doğru yola düşmüş.

Yalnız gidiş o gidiş. Aradan onlarca yıl geçmiş, aslanın sarayı bitmiş. Saraya yerleştikten yirmi yıl sonra bir de bakmışlar ki, yaşlı bir eşek boynunda iki kova suyla oflaya puflaya geliyor. Aslan sarayından çıkıp eşeğin yolunu kesmiş.

“Nerden geliyorsun lan eşek?” demiş.

Eşek “Kralım siz yaşlandıkça hafızanızı da yitirmeye başladınız, beni suya gönderdiniz ya...” demiş.

Aslan “Ulan yirmi yıl geçti aradan.” demiş.

Eşek “Sayın kralım, siz beni suya gönderdiniz ama adres vermediniz. Ben yolumu şaşırdım başka bir adrese gittim. Orada benden büyük hayvan yoktu. En büyük hayvan olarak beni başbakan seçtiler.” demiş.

Bu cevap üzerine aslan demiş ki “Ulan eşekoğlu eşek, yirmi yıllık başbakanlığı niye bırakıp geldin?”

“Valla kralım benim eşek olduğumu yeni anladılar, kovdular.”

Hayvanlar dahi başlarındaki hayvanı yirmi yılda anlayıp kovuyorlar. Biz tepemizdeki bezirganları tanıyıp kovamadık.

Başta dedim ya, size havadan sudan yazacağım diye. Yazıda Mustafa Kemal Atatürk’ten söz edince, işin içine hava da su da karışmaz.

Bir gün Mustafa Kemal, Latife Hanım’la ufak bir tartışma yaşıyor. O uluslararası ve milli bir kavganın neferiydi. Onun için sıradan kavgalara girmezdi.

Bu tartışmanın ertesinde küskün bir halde köşkün bahçesine çıkıyor. Hüzünlü hüzünlü dolaşmaya başlıyor. O sırada Yahya Kemal Beyatlı ve dönemin önemli aydınlarından Fikret Adil Bey ge-

çiyor.

Atatürk'ü böyle hüzünlü görünce Yahya Kemal Beyathı dayanamıyor “Paşam niye bu kadar hüzünlüsün?” diyor.

Paşa “Ufak bir mesele, kendi küçük sorunlarımla şimdi sizi de üzme-yeyim.” diyor.

Yahya Kemal “Paşam,” diyor, “Bu milletin uçağı, topu, tüfeğı yoktu. Şalvarı, poturu, kazması ve küreğıyle sizin arkanıza düştü ve siz bu yoksul halkla yedi düvele karşı antiemperyalist bir savaş verdiniz ve dünyanın en onurlu Kurtuluş Savaşı’nı yengiyle kazandınız. Neden ufak sorunların altında eziliyorsunuz?”

Paşanın cevabı şu oluyor:

“Üstat, Ağrı Dağı’nın tepesine oturabilirsiniz, ama iğnenin üstüne oturabilir misiniz?”

(TÜRK SOLU, sayı 141, 4 Haziran 2007)

Oylar Atatürkçü Bağımsızlıkçı Adaylara

TÜRK SOLU'nun bu sayısındaki yazımı Altın Koza Film Festivali için geldiğim Adana TÜRK SOLU bürosundan yazıyorum.

Aslında yüreğimin götürdüğü yere gitseydim, bu güzel Anadolu kentinin yani Adana'nın sarı sicağında sıcak insanlardan dem vurmak isterdim. Ama bir seçim dönemindeyiz, ısınan politik hava beni daha fazla ısıttı ve kendi labirentine çekti. Bu hayvan pisliği gibi cıvık seçimin arifesinde insan sicağı da benim içimi ısıtmıyor.

Bu dini, kültürü ve zekası kendinden menkul bu körkütük sarhoş halkın siyasi iradesini nasıl kullanacağı sorunu daha ağır bastı. Öyle ya, Türkiye Komünist Partisi'nden ılımlı İslamcılara, oradan faşistlere kadar bir sürü siyasi muzahrafatın pişireceği çorbanın içerisinde halkımız nereye savrulacak, hangi kaşıkla hangi ağza girecek?

İşin içinde sevgili Mustafa Kemal Atatürk'ün “*Tam Bağımsız Türkiye*” düşüncesine akraba olacak ya da hiç olsa da yaşayacak

bir parti bile yok.

Bence ülkemizin güneydoğusunda yaşanan, silah tüccarlarından ve çokuluslu sermayeden başka kimsenin kârlı çıkmadığı kirli savaşa karşı hangi siyasi çizgi insani temelde yansa onun kazanması benim için en iyi seçenek gibi gözüküyor. Ama seçime katılan siyasi partilerin hiçbirinin çizgisi “*Tam Bağımsız Türkiye*” düzenini işaret etmiyor.

Öyle ya, Amerika’dan aldığı icazetle Müslümanlığı pazarlayan ve petrodolarla seçmen avına çıkan, adı lazımlıktan öteye gitmeyen AKP diye adlandırılan Amerikancı mollalar ne kadar oy satın alacak?

Sosyal demokratlara bakalım deyince sevgili Aziz Nesin ağabeyimin sosyal demokratlarla ilgili bir değerlendirmesi geldi aklıma. Aziz ağabey şöyle bir değerlendirmede bulunmuştu:

“Sosyal demokrasi alaca karanlıktır. Onların ne zaman net bir aydınlığa çıkacakları, ne zaman kesif bir karanlığa girecekleri hiç belli olmaz. Çünkü onlar gerçek anlamda alaca karanlıktır. Bazlama etmek gibidirler, bir tarafları pişmiş bir tarafları çiğdir.”

AKP dışında kalan İslamcı partilerin pek bir şey yapabileceklerini sanmıyorum. Çünkü onlar Amerika’ya şeytan dediler, deccal dediler ve bundan dolayı onlar Amerika’dan petrodolar alamadılar. Onların kaybı, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’ya biçtiği ılımlı İslam elbisesini giymemelerinden kaynaklanıyor.

Komünist Parti’ye gelince onlara teşekkürden başka söylenecek söz yok. Çünkü onlar Komünizmin ‘k’ harfinin bile yasak olduğu bir ülkede alınları açık, “*Komünist Parti*” adı altında seçime giriyorlar.

Hani halkımızın bir özdeyişi vardır: “*Yiğidi öldür hakkını yeme!*” Bu açıdan Komünist Partili arkadaşlara yol açıklığı diliyorum.

Faşist partiye gelince... Onlara da daha fazla söyleyecek sözü-

müz yok. Onlar 60'lı yıllarda biz devrimci gençler çok uluslu sermayeye, daha sıkça kullandığımız bir ifadeyle Amerikan emperyalizmine karşı ayaklandığımızda, nasıl Amerikan dolarları ile karışımıza çıktılarsa yine aynı görevi üstlenecekler. Eğer halkımızdan biri onlara oy verirse bu ülke için canını veren Deniz'leri, Hüseyin'leri, Yusuf'ları ipe gönderen cellatlardan beter olsunlar.

Kuvayı Milliyecilere, daha doğrusu benim gibi kalpaksız Kuvayı Milliyecilere şunu söyleyebilirim: Hangi partiyi ya da hangi bağımsız adayı Mustafa Kemal'in tam bağımsızlıkçı düşüncesine yakın görüyorsalar oylarının adresi orasıdır.

Bana gelince ben, bağımsız ve bakımsız halkımızın bir ferdi olarak hep şunu söylemişimdir:

*Deliler ve ağaçlar ayakta ölür,
Suçlular iktidarda ölürlər.*

Ben gözünü iktidara, daha doğrusu koltuğa dikmiş hiçbir partiye oy vermeyeceğim. Atatürkçü-bağımsızlıkçı adaylara oy vereceğim.

(TÜURKSOLU, sayı 142, 11 Haziran 2007)

Emperyalizmin Beslediği Terörü Lanetliyorum

TÜRK SOLU'nun bu haftaki sayısında gazetenin idarecileri terörü konu edelim kararı almışlar. Başyazar dahil, gazetede kalem oynatan herkes bu sorunu gündeme getirecekler. Ben zaten karar alınmazdan önce konumu bu yönde belirlemiştim.

Terör, özellikle Türkiye'nin güneydoğusunda 80'lerin başında boy gösteren ve günümüzde giderek tırmanan, neredeyse bir iç savaş görüntüsü veren bir olguya dönüşmüştür.

Şimdi ben bu konuda yıllardır bilir bilmez kişilerin söylemekten bıkmadıkları sözde bilimsel kavram ya da terimlerle kulağınızı tırmalamayacağım. Her yazımda olduğu gibi yaşadığım olaylardan alıntılarla okuyucuların beyninde bir ufacık soru işareti oluşturabilirsem kendimi mutlu sayacağım. Şimdi bir gerçek öyküyle başlamak istiyorum.

Yanlış anımsamıyorsam eğer, bu öyküyü daha önceki sayılardan birinde anlatmıştım. Olsun, ben gerçekliğine inandığım şeyleri tekrar tekrar yazmaktan sıkılmam. Aksine inatla tekrarlarım.

Benim köyüm, Malatya'nın Arguvan ilçesinin Asar Köyü'dür. Köy halkının hepsi Türkmen soylu Anadolu Alevileridir. Aşağı yukarı kırk hanelik bir köydür ve tamamı iki sülaleden oluşmuştur. Benim sülaleme soyadımdan belli, Salmanuşağı derler. Öbür sülale Nalbantoğulları'dır. Bu iki sülaleyi köyün ortasından geçen, susuz, kuru bir dere ayırır. Ben köyde ilkokul birinci sınıfın sonuna kadar yaşadım. Ondan sonra Malatya Merkez'e göç ettik. Biz köyden ayrılana kadar bu iki sülaleyi hep kavga ederken gördüm.

Salmanlar'ın iti, Nalbantlar'ın itini ısırmış. Haydi kavga... Nalbantlar'ın koyunu, Salmanlar'ın çayırının çimenini yemiş. Haydi, yine kavga... Ya da bir sülalenin çocuğu diğerinden birinin çocuğuna "*Senin baban puşt!*" demiş. Haydi... Kazmalar, kürekler kapılır; erkeği, kadını, kızı, kızanı kavgaya tutuşurlar. Kan gövdeyi götürür. Nalbantlar, bizim sülaleden daha kalabalık olduğu için en çok bizimkiler dayak yerlerdi.

İşin ilginç yanı, Mevlüt Dedem vardı. Salmanlar'ın en yaşlısı idi. Dilimiz alışmış ya, yine öyle diyelim. Toprağı bol olsun, her kavga çıktığında Mevlüt Dedem bizim evin damına çıkar, gayet sakin, kavgayı seyrederdi.

Oğulları, torunları, gelinleri, kızları kan revan içinde kalır; o yine aynı sakin tavrıyla, tepkisiz, elini gün ışığına siper eder, akan kanı seyreder, feryatları türkü gibi dinlerdi.

Yanılmıyorsam altı-yedi yaşlarındaydım. Yine bir kavga günü ortalıkta kan gövdeyi götürüyor. Mevlüt Dedem yine damda, seyirci vaziyetinde. Ben dedemin bu tavrına anlam veremiyorum. Dama, dedemin yanına çıktım.

Çekinerek "*Dede,*" dedim, "*Niye bu kadar korkaksın? Bak, babam, amcalarım, teyzelerim kan içindeler.*"

O hiç istifini bozmadan "*Bak Ellez...*" dedi. "*Benimki korkudan değil. Bu toprakların sahipleri gibi gözüken Şatıroğlu ağaları gelir, bu iki akılsız sülaleye etmedikleri küfür bırakmazlar. Bunlar susar, hiçbir şey söyleyemezler. İçlerinde bir zehir birikir. Jandarma gelir.*

Hepsini dipçikler, gider. Hiçbir şey yapamazlar. İçlerinde yine bir zehir birikir. Kaymakam gelir afra tavra ile, köylünün Kaymakamının önünde boynu kıldan ince. Başları önlerinde kuzu kuzu dinlerler. Yine içlerinde bir zehir birikir. Bu akılsız köylüler gerçek düşmanlarını tanımadıkları için içlerinde biriken zehiri birbirlerine akıtırlar. Ben böyle dangalakça bir kavgaya girmem.”

Elbette ben o yaşta Mevlüt Dedemin sözlerini pek anlamamıştım. Ahmed Arifin deyişiyle, “Gün ola, devran döne, umut yetiše”...

60’lı yılların ortalarında ağabeylerimiz, ablalarımız; yani az buçuk yazıp çizmiş olanlar; emperyalizmden ve onun marifetlerinden söz edince; tam yerinde bir sözle kafama dank etti. Gücü ve parayı; ya da tam tersinden söyleyelim, daha doğru olur; para ve gücü elinde bulunduran Amerika ve Avrupa emperyalizmi yoksul ulusları sudan sebeplerle birbirine düşman edip kavgaya tutuşturuyorlar. Başta silah olmak üzere her türlü mallarını satarak para kazanıyorlar.

Yanılmıyorsam Afrika’da Tutsi ve Hutu Savaşı’nda bir milyon aç insan öldürüldü. Körfez Savaşı’ndan bu yana Ortadoğu’da milyonlarca can gitti.

Şimdi Kürtlere Kuzey Irak’ta ve Türkiye’nin güneyinde tamamiyle vahşi ABD emperyalizminin emrinde sözde bir Kürdistan devleti kurduracak; ama akıllı Kürtler biliyorlar ki, o uydu devlet hiçbir zaman tam bağımsız olamayacak.

Emperyalizmin terörü desteklemesinde çok önemli üç çıkarı var.

Bir, şu anda dünyanın en kârlı alanı silah ticareti. (Hepimiz biliyoruz ki dünya devletlerinin bütçelerinde en büyük payı savunma alıyor.)

İki, yapay nedenlerle birbirine düşürdüğü yoksul halkları daha da yoksullaştırmak; çünkü o yoksul halklar silahı, parayı elinde bulunduran emperyalizme daha da borçlu hale gelecekler.

Üçüncü ve en önemli sebep; eğer dünya halkları sınır gibi, bayrak gibi suni nedenlerle kavgayı bırakıp evrensel barışı sağlarlarsa dünyanın zenginlik kaynakları halklar arasında paylaşılacak. O zaman emperyalizm zenginliklerden aslan payını alamayacak. Dünya halklarına sesleniyorum:

Gelin, nereden ve hangi amaçla gelirse gelsin, terörü lanetleyelim.

Bir dipnot olarak şunu da söylemeliyim: Büyüyen ve gelişen iç terörde 1971’de ve 1980’de yapılan iki faşist askeri darbenin payı çok büyük; çünkü onlar bu ülkenin bağımsızlığını savunan, sınırsız, sınıfsız, sömürsüz Türkiye’yi savunan yüzlerce insanımızı astılar, yüz binlercesini işkenceden geçirdiler. Tabi bu darbelerin ardındaki emperyalist etkiyi de gözardı etmeden söylüyorum.

Not: Recep Tayyip Erdoğan’ın, dolayısıyla AKP iktidarının olası Kuzey Irak operasyonu ile ilgili açıklamaları Amerikalı ve Avrupalı ağabeylerini çok rahatlatmış. Gelen tebriklerden anlıyoruz. Aferin AKP’li sünnet çocuklarına. Amerikalı ve Avrupalı kirveleriniz sünnet kıyafetlerinize dolar ve avro takacaklar. 22 Temmuz’da güle güle demek dileğiyle. Yaşasın dünya halklarının kardeşliği!

(TÜRK SOLU, sayı 143, 18 Haziran 2007)

*İlyas Salman İlyas Salman'a Soruyor:
Neden TÜRKSOLU?*

Şimdi ikinci bir İlyas Salman olarak birinci İlyas'ın karşısında bir sandalyede oturup ona soruyorum.

Soru: TÜRKSOLU'nda aylardır yazıyorsun ne kadar alkışlayan varsa bir o kadar da küfreden var. Hainlikle suçlandın. “Ana karındaki bebelere bıçak saplayanlara alkış tutan TÜRKSOLU gibi ırkçı bir gazetede yazıyorsun, sen de en az onlar kadar alçaksın.” diye e-mail gönderen okurlar olduğu gibi buna benzer zırvaları telefonla iletenler de oldu. Hatta eşin ve çocukların da bu konuda sana cephe almışlar. Ve sen hâlâ inatla yazmayı sürdürüyorsun, kazancın ne?

Elcevap: Bir dakika orada dur. Kazanç deyince bütün dünya insanların beyninde bir tek obje yuva kurmuş durumda: Para! Evimde 1968'de Malatya'da kurduğumuz Ocakbaşı Tiyatrosu'nun kimlik kartı var. Yani 1968'den bu yana (konservatuar eğitimi dönemi dışında) tiyatro ve sinemada isim anlamında hep önemli bir yerdedim. İsteseydim şimdinin yeni yetme, kıytırık malzemele-

rinin, daha anlaşılır bir sözle çıış yapmaya giderken televizyonlara, gazetelere haber verip sonra da özel yaşantım kalmadı diye sızlanan dedikodu soytarılarının oturduğu villalardan birinde oturuyor olurdum. Ama ben bundan sonra zuhur edecek pop ve arabesk starlarına villa yeri kalsın diye sekiz katlı apartmanın dördüncü katında aile örgütümüzün rahatça sığacağı bir daireyi tercih ettim ve onurları, omurgaları olmayan sanatçılarının bebelelerinin boklu bezleri renkli basını ve televizyonu süslerken benim üniversiteyi çoktan bitirmiş olan kızım ve oğlumun arkadaşları ve öğretmenleri hâlâ onların İlyas Salman'ın çocukları olduklarını bilmiyorlar. Onlar İlyas Salman'ın ünüyle değil, kendi kişiliklerinin verdiği güçle ayakta.

Soru: Sen gençlik yıllarından günümüze antiemperyalist, antioligarşik, antifaşist halk devrimini savunageldin. Şimdilerde ne değişti de...

Cevap: Orada da dur. Genel anlamda bende temel yapı taşları yine değişmedi. Mahir Çayan'ın özellikle üzerinde durduğu oligarşik yapı, yani bütün yeni ve yarı sömürgelerde hüküm süren çok uluslu parayla çiftleşmiş olan yerli sermaye, büyük burjuvazi (Koç, Sabancı vs.) ve büyük toprak beylerinden oluşan azınlık diktatoryası.

Bir zamanlar bu formülasyonun yanında yer alan ama ülkede öznel koşullar değiştikçe yeni oluşuma uyum sağlayamayan bir yanıyla da yeni oluşumdan kazanç sağlayan ve kapitalist sistemin nimetlerini devrimci mücadeleye tercih eden şefler ve emirlerindeki kadrolardan sağa çark edenler oldu. Başımız sağ olsun.

Soru: Ben tekrarlayacağım. Sorumun cevabını hâlâ gerçek anlamda almış değilim. Neden *TÜRK SOLU*?

Cevap: 1980 darbesi sonrası sol ağır bir yenilgi yaşadı deniyor. Bu tespitin tersinin yanındayım. O günlerin vaveylası içinde heyecanıla mantığını eşleştirmeyenler, yirmi yıllık mücadelenin ertesinde devrim olacağını sanan köylü devrimcileridir. Onlar devrim

tarihinin uzun hem de yüzlerce yıllık sürece tekabül eden bir reformlar zinciri içereceğini hesap edemediler. Bunun sebebi de insanın doğasını belirleyen şu özelliktir diye düşünüyorum. “*Ah bir görebilsem, nihai kurtuluş yaşadığım dönemde gerçekleşse.*” Oysa ki evrende her gün yeni bilimsel devrimler yaşanıyor. İnsanlık onbinlerce yıl kaplumbağa hızıyla giderken özellikle elektriğin gücünün tespitiyle doğanın bize sunduğu nimetlerden yararlanarak onbinlerce yıl süren ilkelilikleri bir yüzyılda bir kenara savurduk.

Soru: Ama kardeşim sen ya sorumu anlamıyorsun ya da içine düştüğün çukuru anladın çıkamıyorsun. Çıkamayışını da sağ elinle sol kulağını göstererek örtmeye çalışıyorsun.

Cevap: Ah be canımın içi! Ben de tam o noktaya geliyordum ki senin yine acilciliğin tuttu. 1980 sonrası bütün bencileyin yaribuçuk solcular gibi ben de yetimdim. Ama şu türküyü hiç unutmadım: “*Sağ yanımda yarem var sol yana dönder beni.*” Hep sol yanda bir yastık aradım. Bir de baktım ki seksen öncesi olduğu gibi yine at izi it izine karışmış. Darağaçlarında onurlu boyunlar, işkencede ölümler, faili meçhuller, açlık grevleri, ölüm oruçları, bir de üstüne üstlük Anadolu’nun güneydoğu dağlarından gelen genç ölümler, yine aynı anlama gelen sloganları farklı biçimde bağırarak farklı ve yeni şeyler söylediklerini ilan eden sol fraksiyonlar şimdi bunların içinde hangisini ağrıyan başıma yastık edebilirdim.

Yazacaklarıma soldan, sağdan, ortadan, resmi güçlerden itiraz edenler olacak. Ne doğrudur diyecekler, ne yalanlayabilecekler. Cumhuriyet tarihinden bu yana halka tepeden bakan memur zihniyetli, sol yanı alaca sosyal demokratlara mı yanaşsaydım? Mustafa Kemal’in ölümüne yakın Amerika tarafından finanse edilen (paraya doygun) orta sağa mı yanaşsaydım? Kendi köylerini yakıp yağmalayıp devlet güçleri yaptı diye sözde devrimci propaganda yapanlara mı yanaşsaydım? Yine köylüleri işkenceden geçirip köyleri yakan ve bunları bölücüler yaptı diyen güvenlik güçlerine mi yanaşsaydım? Uyuşturucu kaçakçılığı her türlü yeraltı dünyası

ilişkileri ile ulusal mücadele verdiğini söyleyenlere mi yanaşsaydım? 1960'lardan bu yana parasıyla örgütlendiği Amerika'nın kucağından kalkmayan sözde milliyetçi faşistlere mi yanaşsaydım?

TÜRK SOLUyla tamı tamına örtüşüyorum demiyorum ama başımı gerilere çevirdiğim zaman gözümün önünde emperyalizmi ve çağdışı Osmanlı'yı alaşağı eden onurlu, belki de en onurlu bir Kurtuluş Savaşı'nı görüyorum. Ben bu satırları yazarken oğlum, *"Şu anda Kurtuluş Savaşı'nın hayatta olan son gazisi de hastaneye kaldırılmış."* dedi. Kurtulması zor, güle güle diyelim ona. Hoşgeldin bebek, yaşama sırası sende.

Not: Bu satırları yazan Anadolulu hem Türk, hem Rum, hem Kürt, hem Ermeni, hem Boşnak, açıkçası bütün dünya uluslarının evladı. Bunları içinde şüphe duymadan söylüyorsanız, bize de buyrun. Yaşasın dünya halklarının kardeşliği!

(TÜRK SOLU, sayı 144, 2 Temmuz 2007)

Güler Yüzlü Bir Barış

Dergiye yazmak için son günü bekledim. Elim bir türlü kaleme kağıda gitmiyor. Hayır, sakın yanlış anlaşılmasın, Temmuz sıcaklığının verdiği rahavet değil. Başta incan sıcaklığı olmak üzere yaz sıcaklığını da çok seviyorum.

Oysa ki seçim sathı mahaline girmiş ülkemde yazacak o kadar çok şey var ki. Yoldan geçen propaganda otobüslerinden yayılan vaat dolu sloganlar beni hiç etkilemiyor. Bu arada hiç ummadığım bir şey oldu.

Televizyonda Terrence Malick imzalı bir film oynuyor. *The Thin Red Line*. *İnce Kırmızı Hat* diye çevirmişler. İngilizcem olmadığı için isim doğru çevrilmiş mi bilemiyorum ama sahneler art arda geldikçe yönetmene saygı duruşuna geçiyorum. Amerikan yapımı birçok savaş filmi seyrettim. Çoğu Amerika'nın ne denli barış ve demokrasi yanlısı olduğunu dile getiriyordu. Stanley Kubrick gibi savaş karşıtı filmler yapan yönetmenler de gördüm ama bu filmin yaydığı koku Amerika'nın sözde barış, demokrasi yanlısı yüzünü

bütün çirkinliğiyle sergiliyordu.

Coppola'nın *Kıyamet* filminde olduğu gibi savaşın güzel ve destansı yönünü gündeme getirerek büyük Amerikan düşü olan dünyaya hükmetme masalı işlemiyordu. *Kıyamet*'i izleyenler bilirler, Coppola o fimde gençliğinde devrimci kavganın yanında yer alan, sonunda saf Alman ırkı söylemleriyle kafa karıştıran ve kafası karışmış Richard Wagner'in unutulmaz müziğiyle Vietnam bağımsızlıkçı hareketinin üzerine bomba yağdırıyordu.

İnce Kırmızı Hat filminde beni içimden sarsan bir söz vardı. Ölmek üzere olan bir asker şunu söylüyordu:

“Bütün insanlığı karartan savaşlar mülkiyet yüzündendir.”

Friedrich Engels, *Devletin, Ailenin ve Özel Mülkiyetin Doğuşu* isimli araştırmasında eytişimsel mantıkla kaleme aldığı yazılarında insanlık tarihine damga vuran savaşların ve çelişmelerin dibinde özel mülkiyetin, daha açık bir deyişle mal edinmenin yattığını anlatır. Ortak üretime ve ortak paylaşmaya dayalı ilkel komünal toplum düzeninden mülkiyet, devlet ve dinin hakim olduğu, açıkçası sevginin ve paylaşmanın yerini alan emek ve sermaye çelişmesini anlatır. Mal edinmenin mutluluk getirdiğine inandığımız günden bu yana hiç ama hiç kimse gerçek anlamda mutlu olmamıştır. Ve Nâzım'ın Dino'ya *“Sen mutluluğun resmini yapabilir misin, Abidin?”* dedirten şeyin özünde bu yatıyor. Ve bugün sanatçısından zanaatkârına, devlet adamından devletin kapısından geçerken saygıyla şapkasını çıkaran köylüye herkese savaş çıgıllıkları attıran sebep budur.

Bir ülkenin içinde bin yıl barış içinde yaşamış (zaman zaman yine silah tüccarlarının yarattığı suni sebeplerle düşman kardeşler haline gelmiş) insanlar aklıma gelince neden yeniden ve daha sağlam kardeşlik tohumları yerleşmesin diye düşünüyorum.

Barışa bayrama, hasret

Uykulara derin, korkusuz, rahat

Otuziki dişimizle gülmeğe
 Doyasıya sevişmeğe, yemeğe
 Kaç yol ağlamaklı olmuşum geceleri
 Asıl bizim aramızda güzeldir hasret
 Ve asıl biz biliriz kederi

diyen şairin neden hasreti gerçekleşmesin?

Bir seçim döneminde yazıyorum bunları. Ben ne kadar sahibinin sesleri parlamentoyu oluşturacak desem de bu seçim dönemi Anadolu halkı için bir sınav. Kapıdan geçen propaganda otobüslerinin kolonlarından ne kadar anti-terör sloganı atsalar da şunu inatla söyleyeceğim, vuran da bizim, vurulan da...

Bağımsız adayları unutmadan bütün partilerin üyelerini destekleyenleri tek bir inanç altında toplamak bu topraklar üstünde yaşayan herkesin birincil görevi olmalıdır. Her ne kadar kafatasçı faşistleri eleştiriyorsam da çok iyi biliyorum ki, onlara gönül vermiş insanlarımızın büyük çoğunluğu halkımızın en emekçi kesimidir. Cumhuriyet'in temel koruyucusu Anadolu Alevilerini Sivas'larda yakanlar, Maraş'larda sırf Atatürkçü, sırf Alevi oldukları için karınlarındaki çocukları ile anaların karınlarını deşen yobazların büyük çoğunluğu hainlerin emrine ayak uydurmuşlardır.

Ne diyor ozanımız?..

Onlar ki uyup hainin iğvâsına
 Sancakları elden yere düşürürler
 Ve düşmanı meydanda koyup
 Kaçarlar evlerine

Birkaç yalan makinesinin yönlendirmesiyle kendi iç dünyamızın düşmanı olduk.

Küçük Prens'in yazarının dediği gibi (ki *Küçük Prens*'i yazan adamı okunuşu gibi yazıyorum). *Sen Eksüperi* dünyanın en büyük

matematikçilerinden biriydi. Onun dönemi de nüfus planlamasının ilk dile getirildiği dönemlerdi. Birkaç kendini bilmez bilim adamı insan sayısının çoğalmasından dolayı insanlığın açlığın sınırına geldiğini söylüyordu.

Eksüperi bunun aksine şöyle diyordu:

“Yıl bin dokuz yüz altmış üç. Dünyada üç dört milyar insan var; ve ben bu insanları küçük bir Pasifik adasına mitinglerde yürür gibi, ranzalarda yatar gibi sığdırabiliyorum. Dünya değil dört milyar insanı, dört yüz milyar insanı dahi besler. İnsanın açlığı çokluğundan değil, bokluğundandır.”

Uhrevi dünyadan gerçek dünyaya ulaşmanın yolunun aşktan geçtiğini anladığımız zaman yaşadığımız her yer güzelleşecek. Bizze öbür dünyada daha rahat, daha güvenli bir yaşam vaat edenlerin artık bu alemde yerleri olmadığını anlarsak, o zaman gerçek aşkı bulacağız.

Yunus Emre ne diyor?..

*Aşkın aldı benden beni.
Bana seni gerek seni.
Ben yanarım dün'ü günü.
Bana seni gerek seni.*

Açıkça şunu söylemekte sonsuz yarar var. Aşksız doğan ve aşksız büyüyen çocukların büyüdüklerinde nasıl insan düşmanı olduklarını gördük. Hitler veya Mussolini aşk çocukları olsa idiler, insanlığın nefretle andığı insanlar olarak kalmazdılar.

Bütün bu yazdıklarımın özeti: Barıştan başka çaremiz, aşktan başka sığınacağımız liman yok. Yine ve hep aynı sloganı söyleyeceğim:

Yaşasın dünya halklarının kardeşliği!

Ben ya da Biz Olmak

İkilem midir, değil midir? Çokça da farkına varamıyoruz ya da bilerek bilmeyerek adını dillendirmiyoruz ama; insanoğlu düşünebildiğini ve düşündüğünün yardımıyla yaşamı kolaylaştırmak için doğayı, doğalı değiştirme gücü olduğunu anladığı zamandan bu yana; bu iki sözcük, yani ben ve biz sözcükleri ya birbirine karıştırıldılar ya da yarıştırıldılar. Kimilerimiz ben olmayı seçerken, kimileri biz olmayı tercih ettiler. “*Ya hep beraber, ya hiçbirimiz*” dedik. Bu sloganda ilk bakışta yanlış bir şey yoktu. Paylaşımı, sevgiyi, barış içinde, aşkla yaşamayı anlatıyordu. Doğaldı ve doğrudu. Kimimiz ise ülkemizde yaygın olan bir deyişle “*rabbenâ ve hep bânâ*” dedik. Bu düşünce de dilimize ilk düştüğünde çok olumsuz bir söz değil gibi geliyordu. Öyle ya, dünyaya bir kez gelmiştik. Dünyanın yaşıyla kıyaslarsanız, ömrümüz çölde kum tanesinden daha azdı. Neden ben ve benim diyerek rahat bir yaşamın arkasından ölüme hoş geldin demeyeyim?

Beynimizin milyarlarca hücresinden, yüzlerce lobundan han-

gisi bu soruya yanıt verir, bilmem; ama insan beyninin sırları hızla çözülüyor. Ve inanıyorum ki ömrünü bilime adanmış insanlar bir gün karşımıza dikilip diyecekler ki “Ben ve biz aynı şeylerdir.” Bi-reysel özgürlükleri ön plana çıkarıp bencilleştirdiğimiz gibi; kendi egomuzu keşfetmeden, özgür olamadan kaybolup gidiyoruz. Bi-reysel zenginliklerimizin başında gelen aşkı dahi tatmadan gebe-riyoruz.

Sen Eksüperi (okunduğu gibi yazılmıştır) kendi özgür varoluş sihrine inanmış *Küçük Prens* adlı kahramanın yaratıcısıdır. 1944 yılında faşizme karşı bir savaş görevi sırasında uçağıyla Akdeniz’e çakılıp ölmeden önce diyordu ki, “*Şu anda dünyada dört buçuk milyar insan var. Eğer dört buçuk milyar insan birbirine benzeseydi dünya çok çirkin bir yer olurdu.*” Dünyada ne kadar insan varsa o kadar da kişilik var. Buna balıklar, karıncalar, kuşlar, börtü böcek-ler de dahil. Evren bütün bu yaşayan (cansız gibi görünenler de içinde olmak üzere) ünitelerin çelişmesiyle gelişmesini sürdürüyor. Onun için bütün yaşam biçimlerinin kendi çelişkilerini in-kar etmeden, birbirlerine benzemeye çalışmadan yaşamaları gere-kiyor. Zaten bütün evrendeki canlılar yeteri kadar benzeşiyorlar. Kendi benzerliklerimiz içinde de ben olmayı yitirmeden biz olma-yı becermemiz gerekiyor.

Yanılıyorsam beni bağışlasın, günümüz Türk şiirinin en önem-li ustalarından Ataol Behramoğlu diyor ki,

*Ölümdür tek başına yaşanan
Aşk iki kişiliktir.*

Eğer ölümsüz bir aşka düşer oldunuzsa aşkı iki kişilik olarak kabul edebiliriz. Ama ölüm nasıl tek başına yaşanır. Bu iki dize ilk bakışta bir zeka fırtınası gibi gözükabilir. Aşk iki kişilikse ve bütün aşıklar aynı anda intihar etmiyorsa ya da idealistlerin iddia ettiği gibi yazgı gereği aynı anda ölmüyorsa ölüm nasıl tek başına

yaşanıyor? Giderken onlardan bir şeyler koparıp gitmiyor muyuz? Yoksa dünyanın en benmerkezci insanlarını düşünün. Sözelimi Hitler, Neron, Caligula, Mussolini, Stalin tek başlarına mı öldüler? Kaç kişinin ahını, eyvahını, küfrünü, kahrını yanlarında götürdüler? On yedi yaşında Erdal Eren'in yaşına zam yapıp astılar. Biraz beraber ölmedik mi?

Elbette ki ben'ler olacak. Ama kalkıp Polat Alemdar'ları taklit etmeyeceğiz. Karun gibi zengin olmaya çalışmayacağız. Filan kadar güzel, fişmekan kadar yakışıklı olmaya çalışmayacağız. Kendi güzelliklerimizi ve karanlık taraflarımızı keşfedeceğiz, ulaşılabilir güzelliklere yelken açacağız. Bakın bilimin ispat ettiği şu ki, hayvanlar dünyasında tek yumurta ikizlerinin bile çeliştiği binlerce özellik olduğu gibi, benzeştiği binlerce yön var. Elbette ki ben olmakla biz olmak arasında gidip gelen insanlık kısa vadede hangisi olma konusunda karar veremeyecek. İletişim organları arasında bilim ve şarlatanlık konusunda o kadar kafa karıştırıcı herze var ki bu ikisi arasında kendi kafamızda yanıt bulmak için falcıya mı gidelim, doktora mı; ya da öğretime abecedenden başlayan bir eğitim kurumuna mı başlayalım?

Sahi, aklıma gelmişken diyeyim. Sevgili hocamız Yakup Kepenek'in *Bilim ve Şarlatanlık* isimli kitabını edinin, okuyun. Gerçi birçok okur Sayın Kepenek'e beddua edecek. Ben beynine sağlık, ellerine sağlık diyorum.

Yalnız, Yakup Hoca'nın kitabını okumanızı önerdik ama öncelikle diyalektik materyalist (eytişimsel özdekçilik) felsefeyi Marks, Engels, ve Lenin'den okumanız lazım. Stalin'i de önerebilirdim ama İkinci Paylaşım Savaşı sonrası Sovyetler Birliği'ndeki ekonomik ve siyasi uygulamaları öğrendikçe Stalin'i öğlen yemeği sonrası okumanızı öneriyorum. Akşam yorgunluğunda kalbe zarar verebilir. Kahvaltıya kırmızı olmayan meyve suyu öneririm. Malum kırmızı (kan), neyse?

Son sözü seçimle bitirelim. Cumhuriyetten çok az şey kaldı.

O da giderse üç beş komando yürekli sosyalist hiçbir şey yapamaz. Kurtulamazsınız. Oyunuzu sağa vermeyin. Öyle inanıyorum ki Anadolu halkı bir kilo zeytine, bir torba kömüre, şeker, ete, ekmeğe kanmaz. Benimkisi yeni bir umut.

Umutsuz yaşarsak ne oluruz ki!

El cevap;

Yaşasın Anadolu halklarının kardeşliği!

Not: Cumhuriyet düşmanı partilere ve adaylara oy yok!

(TÜRK SOLU, sayı 146, 16 Temmuz 2007)

Sol Hiçbir Zaman Kaybetmedi ki...

*Gül hazin sümbül perişan
Bağı zarın şevki yok
Geldi amma neyleyim
Sensiz baharın şevki yok*

Şimdi bir karmaşık seçim arifesindeydik. Akla hayale sığmaz Osmanlı dörtlükle yazıya başlamanın ne alemi vardı diyeceksiniz.

Ben çok yeri var diyeceğim.

Son seçim sonuçlarına baktığımızda şunu söylemekle yetineceğim.

Eskiden istediğimizi seçerdik.

Şimdi istediklerini seçtiriyorlar.

Seçimin mutlak galibi AKP'ye bir bakın. Dünyada Aydınlanma Çağı 1400 yıl öncesiyile kıyaslanıyor. Ama AKP tarafından Aydınlanma Çağı, Kur'an kurslarının çokluğuyla ölçülüyor.

Ana muhalefet partisi CHP'ye bakın, kendisinden başka hiçbir güce muhalif değil. Kendi sırtını yere getirmekten başka hiçbir marifeti olmayan pehlivan bozuntusu görüntüsünde.

Hele MHP'yi seyredin, biz bu ülkenin bir rengiyiz diyor. Ama rengin ak mı kara mı olduğunu söylemiyor. MHP Türkiye'deki bütün renkleri inkar ediyor ama gamalı haçla evliliğini inkar edip kiminle yatıp kalktığı konusunda açıkça takibe yapıyor.

Genç Parti'nin başkanı Cem Uzan, iki kere battım deyip kendisine para yatıran (özellikle mark ve dolar yatıran) insanların ana parasını dahi ödemediği halde şimdi meydanlarda namus bezirganlığı yapıyor.

Sonuç sağda 0.

Bu arada CHP'ye oy atсын diye sözde biriken ve birleşen DSP ve SHP'ye ne demeli? Bu konuda biraz komiklik yapalım.

*Düşüş attım yek geldi
Bugün kızlar tek geldi
Bir buseye razıydım
Bir tek tükürük geldi*

Seçim sonuçlarını kantara koyarken sol kaybetti mi kazandı mı? Bunu iyi hesaplamak gerekiyor.

Dünyanın ve insanın yaşını kıyaslarsak solun hiçbir zaman kaybetmediğini görürüz.

Benim dedem 1979 yılında dünya değiştirdi. Dedem hayattayken “Dede insanoğlu öyle bir alet üretecek ki, sen Malatya Arguvan ilçesi Asar köyünde otururken, Meksika’da ya da Arjantin’de yaşanan bir olayı oturduğun yerde seyredeceksin.” deseydim “Şeytandan emir mi aldın oğlum?” derdi.

Seçimlerden dem vururken Mevlüt Dedemin öyküsüne neden geçtin diyeceksiniz. (Ben bugün AKP'ye oy verseydim ve dedem

yaşasaydı, ağzında tükürük kalmazdı, hepsini suratıma boşaltırdı.) Çünkü dedemin bir sözü vardı; bu söz kulağıma hep küpe olmuştur. Derdi ki;

“Oğul aktör, faktör, fabrikatör olmak çok kolay ama adam olmak çok zor.”

Dedemin gözünde adam olmanın iki yolu vardı: Bir hak yemeyeceksin, iki hakkını yedirmeyeceksin.

Bugün TÜRK SOLU'nun aydınlık salonunda yazıyorsam bana bu yazıya ilham veren bu aydınlık salon değil etrafımdaki aydınlık insanlardır. Gözlerinde kristalize sevgi okuyorum.

Aynı Nâzım'ın dediği gibi:

*Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşesine*

Diyeceksiniz ki herkesçe bilinen bu dizeleri niye yineledin?

Benimki yinelemek değil yenilemek. Çünkü gerçekler yenilenmeli.

Şimdi yine baştaki sorunu muza dönelim. Seçim sonuçlarına bakarak karamsarlığa düşmeyin. Yazımı Hınzır Paşa'nın emriyle darağacına giden Pir Sultan Abdal'ın bir dörtlülüğü ile bitireceğim:

*Çarşı pazar dolanırım
Ben halkım Hak'tan gelirim
Ben halkımı Hak bilirim
Dedikleri deli benim.*

(TÜRK SOLU, sayı 147, 30 Temmuz 2007)

Allah Düşmanı Şeriatçılar

TÜRK SOLU gazetesinin beyaz koltuklu bürosunda otururken aklımda tek şey vardı: Seçim sonrası TÜRKSOLU okurlarına ne yazabilirdim.

Öyle ya, hakkın sesi halkın sesidir. Son seçimlerde halk öyle bir yandan çarklı oyun oynadı ki, küçük dilimiz büyüdü; ne yesek boğazımızdan içeri girmiyor.

Ben yıllardır söylüyorum. Dini ve dili kendinden menkul bu Osmanlı artığı halkın kime nasıl bir çelme takacağı konusunda hepimiz ikircim içindeydik.

Acaba halk evlerine bir torba kömür, iki kilo şeker, zeytin (bu arada duyduğumuz kadarıyla milyonlarca dolar) dağıtan AKP mi diyecekti?

Yoksa bugüne kadar halkın karşısına kravatsız çıkmamış, memur zihniyetli çelebi beyinli CHP'ye mi yönelecekti?

Ya da Amerika'dan beslendiği halde bizim bir zamanlar dili-

mizden düşürmediğimiz slogan olan “Kahrolsun Amerika!” diye bağırın MHP’nin kuçu kuçularına mı yönelecekti?

Ya da bankası batmadığı halde halka battım diye yaygara koparan, halkın milyarlarca dolarını, avrosunu İsviçre’nin gizli kasalarına kilitleyip halkın anaparalarını bile ödemeyen Genç Parti’nin delikanlı başkanına mı güvenecekti?

Bunların hepsinin cevabı belliydi. Halka en inandırıcı yalanı söyleyen, Allah’ın cebinden peygamberi çalacak kadar yüz­süz Amerikancı AKP’ye yönelecekti.

Sonuçta kimseyi ya da hiçbir grubu tek başına suçlayacak değilim.

Ne sermayenin yağcılığını yapacağım ne de adını hiçbir zaman ağzımızdan düşürmediğimiz halkın yağdanlığı olacağım.

Sermayeye gelelim... Başta Koç ve Sabancı olmak üzere “Yeşil Sermaye” de dahil irili ufaklı sermaye kuruluşları birinci AKP iktidarından beslendiler.

TÜSİAD yeri geldiğinde Atatürk ilke ve devrimlerinin koruyucubası geçiniyordu. Ama AKP iktidarında gördü ki, yalan kut-saldır! Recep Tayyip Erdoğan her ne kadar gençliğinde “Amerika şeytandır, Amerika deccaldır” dediyse de, olgunluk çağında anladı ki Amerika’nın kucasına oturmadan sünnet dahi olamazsın.

O da sonunda (aslında niyeti Şeriat olduğu halde) Amerikan ve Avrupa emperyalizminin öngördüğü ölçüde ılımlı İslam diye bir safsatanın içinde yuvarlanır oldu.

Bu arada Amerikan ve Avrupa emperyalizminin yanıldığı inancında değilim. Onlar da biliyorlar ki, AKP’yi oluşturan etkin gruplar ve oy verenler 600’lü yılların karanlık yüzünü bekliyorlar.

AKP’yi gönülden destekleyen MÜSİAD’a bakalım... Bütün patronlarının, genel müdürlerinin, hepsinin altında yeşil Mercedes’ler. Bilime lanet okuyup bilimin en gelişmiş ürünlerinden yararlanırlar onlar değil mi?

Size yaşadığım bir olaydan bahsedeceğim.

Yıl 1983.

İzmir Fuarı'nda tiyatro yapıyoruz. Yanılmıyorsam *Hababam Müzikali*'nde oynuyoruz. Oba Motel adında İzmir merkezine 10 km'lik bir yerde kalıyoruz.

Oyunumuza iki-üç saat var.

Rahmetli Adile Naşit ablam, Ayşen Gruda ve ben otelin barında rakı içiyoruz.

Yukarıdan herkesin tanıdığı bir klasik müzik sanatçısı ile bir menajer indi. Bizim rakı muhabbeti yaptığımızı görünce kötü kötü baktılar. Bir iki dakika hiçbir şey demeden beklediler. En sonunda şişman şarkıcı dayanamadı: "*Nedir bu yaptığınız? Mübarek aylardan birindeyiz. Siz oturmuş rakı içiyorsunuz.*" dedi.

Ben lafın altında kalmayı sevmem. Dedim ki: "*Siz de odanızda seks filmi izlediniz geldiniz.*" Dillerini kışlarına sokup gittiler!

İşte MÜSİAD bu! Hepsinin evlerine gidin bir kere. Aydınlık bir insansanız ve evlerine gittiğinizde bütün içkileri saklarlar. MÜSİAD diyorum! Açıkça görmek lazım. Her bakan göremez, görmek için bakmak lazım...

Hani *Zaman* gazetesini tersinden okursanız Namaz olur ya, MÜSİAD da öyledir. Müstakil İş Adamları Derneği aslında Müslüman İş Adamları Derneği'dir. Müslümanlarda takiiye günah değildir. Şimdi bunlar da AKP'yi desteklediler. Çünkü hırsızlıklarına göz yuman tek partiydi. Bütün hırsızları teker teker yazdık. Onlar adına fazla söz etmenin anlamı yok.

Çuvaldızı bir de halka yönletelim. Bizde bir laf vardır: Halkın hiç günahı yok. Halkın niye günahı olmasın ki? Hep hırsız mı suçlu? Kapısını ve kafasını yanlış şeylere karşı kilitlemeyen halk neden suçlu olmasın ki?

Çocukluğumuzda öyle halk bilgeleri tanıdık ki, bunlardan biri benim dedemdi.

Bir gün dedi ki:

“Oğul! Benim yaşarken kıymetimi bilin. Öldükten sonra kırk tane kazık soksanız haberim olmaz!..”

Günümüz iktidarları (özellikle AKP) zenginlik de, yoksulluk da Allah’tandır diyor. Şunu öğretiyorlar bize: Yoksulsanız bu Allah’ın takdiridir. Biz sizin alınterinizi, emeğinizi alabiliriz. En büyük suçlu bunu sizin alnınıza yazan Allah’tır.

O halde şunu söylemek kalıyor:

Bunlar Allah düşmanı...

Not: Bu noktadan sonra çok seçim gelip geçecek ama bir şey baki kalacak: *TÜRK SOLU*. Belki biz seçime girmedik ama oy verenleri izliyoruz.

(*TÜRK SOLU*, sayı 148, 6 Ağustos 2007)

Kurtlarla Kürtler El Sıkışınca

Hani bazı öyküler vardır. Ya da bazı filmler, romanlar vardır. Bunları önceden okumuşsundur, izlemiştir; mutlu bittiğini bilirsin. Ama yine de, tekrar okuyup izlediğinde olayın kahramanlarının başına bir şey gelmesin diye içinden dua edersin. Örneğin *Pollyanna* ya da *Külkedisi* öykülerinin mutlu sonla noktalanacağını bildiğimiz halde içimiz içimizi yer. Ya *Pollyanna* yürüyemezse; ya da *Külkedisi* yakışıklı prensine kavuşamazsa diye.

Bu örnekleri neden mi verdim? Açıklayayım. 1980'lerin başından bu yana ülkemizde bir yangın var. Amerika ve Avrupa emperyalizmi destekli Türk-Kürt yangını. Açıkçası Türk faşistlerle Kürt faşistlerin çatışmasından çıkan alevler. Ben bu yangın hiçbir zaman sönmeyecek, bu düşman kardeşler asla bir araya gelmeyecek diyordum. Ya da birçoğumuz böyle diyorduk.

Yanılmıyorsam üç dört gün önce televizyonda şaşkınlıkla, dehşetle izlediğim bir sahne gördüm. MHP lideri Devlet Bahçeli ile DTP milletvekili Ahmet Türk dostane el sıkışarak poz veriyorlar-

di. Açıkçası kurtlarla Kürtler el sıkışıyorlardı. Uluyanlarla zılgıt çekenler barış ilan ediyordu. Uzun süre kendimi bir buz kalıbı içerisinde hissettim. Şaşırmak kelimesi bu olayı anlatmaya yetmiyor.

Biraz düşündüğünüzde anlıyorsunuz ki bunda şaşılacak hiçbir şey yok. Bayram değil, seyran değil, bunlar neden kucaklaştılar? Bu iki ayrı kutup gibi görünen ve yıllardır söylemleri ırkçılıktan, daha açıkçası faşistlikten başka bir şey ifade etmeyen memleketimizin bu seçtirilmiş insanları aynı kaynaktan besleniyordu. Silahlarını, dolarlarını, marklarını, avrolarını aynı yerden devşiriyorlardı.

Onlarca yıldır devrimcilerin kanını içse yüreği soğumayan faşistleri 60'lı yıllarda silahından parasına kadar besleyen Amerika, bu faşistlere bugünlerde ne dediyse, Kuzey Irak'ta Amerikan kölesi bir devlet kurma heyecanıyla yanıp tutuşan KYB, KDP, PKK'li ırkçılara Amerikalı ağabeyleri aynı şeyi söyledi. Kulaklarına eğilip, en sinsi haliyle dedi ki;

"Sizin savaşınızı ben başlattım, ben bitireceğim. Çünkü sizin bu dalaşmanız yüzünden bütün Ortadoğu halkları savaşa girerse bu durum Ortadoğu halklarından çok bana zarar verir.

Bakın bir Irak batağına girdim, çıkamıyorum. Yanıbaşımdeki İran beni şeytan diye taşıyor. 1950'li yıllardan beri beni törenlerle karşılayan Türk halkının yüzde sekseni benden nefret ediyor. Bakmayın öyle Arap şeyhleriyle yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor ama halkları bana düşman. Yoksul Amerikan çocuklarını (özellikle Afro-Amerikan çocuklarını) savaş alanlarına sürüyorum diye Amerikan halkının desteğini kaybediyorum. Savaş sanayiine eğitimden, sağlıktan daha fazla para yatırdığım halde bir tek Irak'la bile başedemiyorum. Ben de yenilirim, yenilmez değilim. Ben, dünyanın jandarması Amerika olarak etrafına fır dolayıp ateş yakılmış akrep gibi kendi kendini sokuyorum.

Bakın ne güzel! Pentagon'un salonlarında, gizli toplantılarda Or-

tadoğu için yeni haritalar çiziliyor. Ama zoruma giden şey, bu gizli kalmıyor. Kuzey Irak'a özgü sözde otonom, ama özde bana bağlı, Kürtlerden, Türklerden, Araplardan oluşan, federatif bir devlet kuracağım. Öyle bir oyun içerisindeyim ki, PKK'ye ve diğer Kürt gruplarına gizli gizli silah gönderiyorum. Ama bu gözü çıkasica araştırmacı gazeteciler bu silah ticaretini hemen cümle aleme duyuruyorlar. Öyle ki bu araştırmacı gazetecilerin yüzlercesi her yıl savaş alanlarında ölüyor, ama tükenmiyorlar. Ben babanız, patronunuz Amerika olarak söz veriyorum, insanların merak, şüphe, ve öğrenme duygularını öldürecek bir silah geliştireceğiz. Laboratuvarlarımız bu konuda harıl harıl çalışıyor. Dünya gençliğini ne olduğu belirsiz modalarla bu duygulardan temizledik. Bak ne güzel; neredeyse hepsi ver yesin, ört uyun; yaşıyorlar. Bir de şu 68 ve 78 kuşaklarını günümüz gençliğine benzetebilirsek o zaman belki bir süre daha Büyük Ortadoğu Projesi'nden bok çıktı diyemeyecekler.

Ha, şunu unutmadan söyleyeyim de bir yerlerim şişmesin. Benim bugüne kadar Ortadoğu'da en korktuğum ülke Türkiye idi. Ama Şeytan'a şükür; Menderes'le başlayıp, Recep Tayyip'le devam eden ılımlı ve ılımlı Müslümanlık aşısı tuttu gibi. Yalnız bu Mustafa Kemal ve arkadaşları ne bela bir Türkiyeliymişler ki mezarlarında bile Türkiye halkını Silahlı Kuvvetler başta olmak üzere bize karşı kışkırtmaktan geri kalmıyor. Neyse... Recep Tayyip bir dönem daha iktidarda kalır da sözümüzü tutarsa Anıtkabir'i Kardak Kayalıkları'na taşıyacaklar. O zaman sen sağ ben selamet. Ha, bir de seçimlerde bizim Recep'in dağıttığı kömürü, şekeri, doları sağlıklı tüketin. Selamlar.

İmza: Babanız Amerika”

(TÜRK SOLU, sayı 149, 13 Ağustos 2007)

Demokrasi Duvarı

Bu haftaki yazımı sevgili Tayfun Er'in *Erguvaniler* (altbaşlığı *Türkiye'de İktidar Doğanlar*) isimli Duvar Yayınları'ndan çıkan kitabına ayırmıştım. Açıkçası Tayfun Er bizim senelerdir yineleye-geldiğimiz oligarşiye neşter vuruyordu.

Ama ilginç birşey oldu. Telesekreterimde soyadını pek anlayamadığım, sesinden samimi olduğu belli olan bir arkadaşımız "İlyas Abi, DTP ile MHP'yi birbirine benzetmen benim çok zoruma gitti." diyordu. "Sizin sözünüzle bu iki parti yeraltı yerüstü dünyasının karmaşık ilişkileri içerisinde kendine Türkiye'de yer bulmaya çalışan partilermiş." dedi.

Geçen hafta *TÜRK SOLU*'ndaki köşemdeki yazımın başlığından itibaren içeriğine varıncaya kadar irdelenen bir program yayınlanmıştı. Ben konu edilen yazımda MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'yle DTP milletvekili Ahmet Türk'ün gayet samimi el sıkışmalarına ironik bir bakışla şu başlığı koymuştum "*Kurtlar ve Kürtler el ele.*"

Çarşamba gecesi *Habertürk*'te bu yazı uzun uzadıya birkaç kişi tarafından tartışılmış. Kim nasıl yorumladı bilmiyorum. Ama açıkça şunu söylemekte yarar var. Ben özellikle siyasi konularda bugünün işini yarına bırakmam. Düşüncemi ensemin arkasına değil masanın ortasına koyarım. İyisiyle kötüsüyle insanlar bir şeyler seçer alırlar. İnsanın bir konuda açıkladığı düşüncelerine bakarak bütün yaşamını inkar yoluna gidemezsiniz.

Bugün MHP ve DTP'nin Mecliste sandalye işgal edecek "M"illetvekilleri çok değil bundan en fazla 30 yıl kadar önce (bunu özellikle DTP ve MHP milletvekillerinin köy kökenlileri için diyorum) koyunlarını otlatan çobanlarını döverken ben üstüne basa basa söylüyorum dili, kültürü, tarihi inkar edilen Kürt halkının hakları için halkların kardeşliği anlamında mücadele veriyordum.

Gözaltı, mahkeme, ceza bana vız geliyordu. 1991 yılında Bilgesu Erenus, Orhan İyiler, ben ve bir iki arkadaşımız daha Güneydoğu İzleme Komitesi kurup Güneydoğu karakollarını dolaşırken (çünkü Güneydoğu halkı o dönem dağdan ve oavadan gelen baskıların altındaydı) bugünkü DTP milletvekillerinin büyük çoğunluğu toprak ağasıydı ve kendi köylülerinin ensesinde boza pişiriyorlardı.

Ben bu zatı muhteremleri Kürtçe türkü okuyup klip çekeceğim dediği zaman Ahmet Kaya'ya çatal bıçak atan soytarılarla benzeti-yorum. Ben bir halkı inkar edecek kadar alçak olsaydım yakalandığı zaman uçaktaki spikere "*Ben Türkiye Cumhuriyeti'nin emrindeyim*" diyenlerin düştüğü çukura düşerdim.

Biz halkların kardeşliğinin mücadelesini verirken magazin programlarında "*bandıra bandıra ye beni*" misali aptal saptal şarkılar söyleyip kendini dinleyici sanan küçük burjuvaları eğlendirirler, ki o zamanlar biz onların gözünde dinozorduk, şimdi bu kasap çengeline etten farksız olan soytarılar sanki bu mücadeleyi onlar vermiş gibi Kürtçe kasetler yapıp kese doldurma peşindeler.

MHP'ye gelince fazla söylenecek söz yok. Onlar faşistliklerin-

den utandıkları için, çünkü insanlık tarihi onları özellikle İkinci Paylaşım Savaşı'nda yeteri kadar utanç kuyusuna düşürmüştü, ülkücülük gibi gayet insani bir isimle kendilerini cilaladılar.

Benim meselem şu: Herhangi bir partinin, örgütün, dilin, dinin, ırkın insanı değilim. Ana ve babamızı seçemedik ama dünya görüşümüzü seçebiliriz dedik. Solda karar kıldık. Ama öyle bazlama ekmek gibi yanar döner solculuk değil, sonuna kadar diyalektik materyalist dünya görüşü.

Bana göre uzun, ama insanlık tarihine göre çölde kum tanesi gibi olan ömrümde şunu ilke edindim. Sözde stratejik anlamda yolumuz bir olan arkadaşlarla dahi yeri geldiğinde farklı şeyler söyleyebilmeliydik.

Dünya tek dine (dinsizliğe), tek dile doğru giderken insanlığın dalgalandırdığı bayrak yedi ana renge de sahip olmalı. Dünyanın bütün yoksul halkları, çok uluslu sermayenin, tüccar zihniyetinin kucağında gözyaşı dökerken ırkdaş devletlerin peşine düşmekten vazgeçmek zorundayız.

Benim Türk sağına da Kürt sağına da söyleyecek çok fazla sözüm yok. Onların hangi yalakattan yal yediklerini az buçuk aklı olanlar görüyor.

Ama her iki halkın solcularına da söyleyecek tek lafım var.

İçinizdeki ırkçı artıkları kusun.

Eğer bunu başaramazsak, yani dünya emekçi halklarının birliğini oluşturamazsak, bizden sonraki kuşaklara kinden, nefretten ve bu ikisinin çocuğu olan savaştan başka miras bırakamayacağız.

Amaç bugünden yarına acelece oluşturulmuş eksik ve yamalı devrimler yerine örülmekte olan demokrasi duvarına bir taş daha koyabilmek.

Yaşasın dünya emekçi halklarının kardeşliği!

Mustafa Kemal Döneminin Ulusal Ruh Birliği

Başka solcular bu konuda ne derler bilmem, ama alışılmış deyimle aklım bir şeylere yettiğinden bu yana Osmanlı İmparatorluğu'ndan başlayarak, Anadolu eksenli olmak kaydıyla yetiştirmiş coğrafyada yönetimi elinde bulunduran sınıf, sınıfçık, kişi, ve küçükleri elimden geldiğince izlemeye çalıştım.

Günümüze kadar uzanan kalıntılarıyla Osmanlı dönemi için söylenecek çok şey var ama ben kısaca şunları söylemekle yetineceğim. Osmanlı İmparatorluğu hiçbir döneminde bir Türk imparatorluğu olmamıştır. Dini anlamda İslam gericiliğinin büyük oranda etkisi altında, kültürel yönden Orta Asya Türk kültürünün nüvelerini içinde barındırıyorsa da daha çok bu kültür İstanbul dışı Anadolu halklarının içinde yaşayan bir şeydi.

Osmanlı; Arap, Acem ve Fars kültürünün egemen olduğu Avrupa kökenli sultan analarla kardeş ve baba katili padişahlarıyla yarı şer-i, yarı serseri bir aile padişahlığıydı. Çözülme ve çökme yıllarında daha çok kapitülasyonlarla imparatorluğa hükmeden

Batı devletlerinin şamaroğlanı rolünü oynamıştı.

İşgal yıllarına gelince başta Mustafa Kemal olmak üzere bağımsızlıktan yana baş koymuş insanların çoğu İttihat ve Terakkiciydi. (zaten İttihat ve Terakki'nin saraya hakim olmak için mücadele verdiği ilk dönemlerde Mustafa Kemal de İttihat ve Terakkiciydi.) İttihat ve Terakki'nin Avrupai ve burjuva yanları gün ışığına çıkınca, açıkçası ülke işgal edildiği dönemde takındıkları teslimiyetçi tavır, Mustafa Kemal ve bağımsızlıkçı yandaşlarını yön değiştirmeye zorladı. Zaten İttihatçılığın özünü o dönem Avrupa ekonomik ve kültürel yapısına egemen olan burjuva-liberal dünya görüşü oluşturuyordu.

Kurtuluş Savaşı çiçeğinin nasıl filizlenip boy verdiğini, Lozan'la nasıl noktalandığını uzun uzadıya anlatmanın anlamı yok. Ben *TÜRK SOLU*'nda haftalık yazılarıma başladığımdan bu yana Türkiye'de nereden başlayıp nereye geldiğimizi anlatmaya çalışıyorum. Özellikle ulusal ruh birliğinin nasıl oluştuğunu ve bu birliğin bizi nasıl Ulusal Kurtuluşa yönlendirdiğini aşama aşama biliyoruz.

Bazı hainler (bu gizli hainlerin kimler olduğunu Anadolu halklarının kardeşçe birliğinin savunuculuğunu yapan herkes biliyor) Ulusal Kurtuluş Savaşımızın biz kurtuluşçu sosyalistlerin yazdıkları, söyledikleri gibi abartılacak bir kurtuluş savaşı olmadığını, efendilerinin çanağındaki burjuva ve gerici yemek artıklarını yalayarak söyleye geldiler. Zaten bugün kurtuluş mücadelesinin kronolojik anlamda evre evre nasıl ilerleyip sonuca ulaştığını anlatacak değilim. Eğer merak unsuru, bir şeyi anlamanın anası ise Anadolu topraklarında yaşayan (son seçimde %60'ından fazlasının kör olduğunu gördük) kim varsa tarihin anlatıldığı kadar karanlık olmadığını araştırırlarsa bir şok şeyin netleştiğini göreceklerdir.

Yazının başlangıcında ne demiştim? Osmanlı'dan 2007 seçimlerine kadar ekonomik, sosyal ve kültürel anlamda kimler ülkeye hakim oldular, onun üstünde durmak gerek. Kurtuluş Sava-

ş'ndan, Demokrat Parti'nin kuruluşuna kadarki Türkiye hâlâ bir kurtuluş savaşı veriyordu. Devletçi yapısıyla yarı sosyalist, özellikle İzmir İktisat Kongresi ve onun getirdikleriyle yarı feodal, yarı burjuva-liberal görünümünde tek at üstünde üç binici olmak gibi çorbacı bir karmaşık görüntü veriyordu.

Bu durumdan Batının gelişmiş ülkeleri ve dünya jandarmalığı şeridini koluna yeni takmakta olan emperyalist Amerika rahatsızdı. Çünkü Türkiye yarı devletçi yapısıyla tarımda ve sanayide kendine yetecek (otarşik bir yapı) üretimi bağımsızlığına gölge düşürmeyecek bir biçimde yapabiliirdi. O zaman yeraltı yerüstü zenginlik kaynaklarıyla çok uluslu Batı sermayesine ihtiyaç duymayacaktı.

Demiryolları harıl harıl yapılyordu, Amerika ve Avrupa'dan pahalı işgücüyle üretilmiş araba almak zorunda olmayacaktı. Ardi ardına şeker fabrikaları açılıyor, Sümerbank gibi ulusal kuruluşlar gündeme geliyordu.

Eğitimde reformlar yapılyor, öğretim ve konuşma dili Arap gericiliğinden sıyrılıyordu. Dinci gericiliğin gücünü kırmak için dinin devlet üstündeki hakimiyetine set çekebilmek adına laik sistem oluşturulmaya çalışılıyordu. (Bu konuda maalesef Osmanlı artığı kültür gericileri Cumhuriyet'e ayak bağı oluşturuyordu). Yüzlerce yıldır şer-i Osmanlı İmparatorluğu'nun baskısı altında inletilmiş, okutulmamış, yazdırılmamış, hem ekonomik hem kültürel anlamda fukara olan halkımız (zaten biline ki aç karnın tok beyni olmaz) ne yana döneceğini şaşırmıştı.

İşte tam bu dönemeçte Amerika ve Avrupa sermayesi kendilerine kapıkulluğu yapacak ve kendine Demokrak Parti adını yakıştıran bir grup ucuz adam buldular. Mustafa Kemal'in erken ölümünden sonra, onun kurmuş olduğu parti olan CHP, kafası karışık yarı memur yarı köylü üyeleriyle Amerika'dan ve Avrupa'dan yedikleri gollerle uzatmaları oynuyordu. Ve bu kelle-i şerifle 1950 seçimlerini Amerikan uşaklarına kaptırdılar.

O zamana kadar küçük işadamları, büyük toprak sahipleri ve kravatlarından başka hiçbir şeyi görmeyen memur yöneticileri, cahil halkıyla dört yamalı bohça olan TC oligarşik (azınlık dikta-törlüğü) yönetimlerin elinde içi şekerli su dolu emzikleriyle ın ga der oldular.

22 Temmuz seçimleri gösterdi ki o laik, demokrat, cumhuri-yetçi gibi görünen burjuvalar başta olmak üzere gücü bütünüyle ellerinde bulunduranlar yeri gelince büyük ülküleri olan para için üzerine namus yemini ettikleri ilkelerini ve ülkülerini satarlar.

Önümüzdeki yazıda sırf oligarşiden bahsedeceğim. Sevgili Tayfun Er'in ikinci kitabı olan *Oligarşi* isimli araştırmasının çık-masını bekliyorum. Layık olanlara selamlar.

Yaşasın tam bağımsız Türkiye!

(TÜRK SOLU, sayı 152, 3 Eylül 2007)

*“Bir Tek Gönül Yıktın ise
Bu Kıldığın Namaz değil”*

Öncelikle *TÜRK SOLU* okurlarından özür dileyerek başlıyorum. Çünkü üç haftadır yazıya Tayfun Er’in Türkiye’de iktidarı paylaşan ailelerin bağlantılarını etraflıca anlattığı *Erguvaniler* isimli kitabındaki araştırmaya dayalı belgeli bilgilerini yazı konusu yapma adına söz veriyorum. Fakat ne yazık ki her hafta üzerinde düşünülmesi gereken öncelikli bir konu çıkıyor karşıma.

Bu hafta da farklı bir gündemle karşınızdayım. Müslüman mezhepleri içerisinde İslamiyeti yorumlama konusunda Şii’lerden ve özellikle Anadolu Alevilerinden farklı bir yol izleyen Sünni mezhebi kökenli Müslümanların Ramazan oruçları başladı. Hayırlı olsun diyelim.

Anadolu Alevisi kökenli bir ailenin çocuğu olduğumu daha önce yazmıştım. Anadolu Alevilerinin oruç zamanı Hicri takvimle Muharrem ayıdır. Ben 5-6 yaşlarındayken Muharrem ayında anam ve babamla birlikte sahura kalkar, sözde oruca başlardım. Ama kuzuları, gıdikleri (gıdık, keçi yavrusuna, oğlağa; bizim Ma-

latya-Arguvan ilçesinde verilen isimdi) otlatmaya giderken evden gizlice aldığım ekmek, kaymak ve yumurtayı yer; orucu yarıda bıraktım. Elbette bu yanlış. Çünkü bu bir inançtı ve ortada kendimize verdiğimiz bir söz vardı. Ama o yaşta doğruyu yanlıştan ayıracak bilince sahip değildim.

13-14 yaşlarımıza denk gelen dönemlerde okuyan yazan ağabeylerimiz, ablalarımız sayesinde materyalist felsefeyle tanıştık. Diyalektik materyalist felsefeye göre dinin doğuşu özel mülkiyetin ve beraberinde devletin doğuşuyla neredeyse birlikte olmuştu. Ve din parayı ve dolayısıyla devleti elinde bulunduran mutlu azınlığın halkı aldatmak için kullandığı bir uyuşturucuydu. Bu anlayışı kendimize rehber edindikten sonra yaptığımız ilk iş kendi halinde Tanrı'ya bel bağlamış, Muharrem ayında on iki oruçlarını tutan, görgü dediğimiz cem toplantılarına giden anamızın babamızın Tanrı'sını inkar etmek oldu. Ve onların beş duyuyla hissedemediğimiz şeylere inanmamaları için baskı kurduk.

O zamanlardan bu zamanlara birçok şey yaşadım. Ve ben hâlâ aynı materyalist anlayıştayım. Ama bende şu anlayış yerleşmeye başladı. Dinin, dolayısıyla Tanrı'nın onlara vaat ettiği cennet denen güzellikten başka sığınacak hiçbir şeyi olmayan yoksul kitlelerin elinden Tanrı sevgisini de alırsak dünya daha korkunç bir kaosa sürüklenmez mi? Elllerinde dünyaya tutunacak neleri kalır?

Bugün tarlasını gübreleyemeyen, sulayamayan, hasat zamanında tarladan eli boş dönen köylünün; asgari ücretle yaşayan, kirasını ödeyemeyen, sigortasız, sendikasız işçinin; açlık sınırında yaşayan, maaşına senede %5, %10 zam vermesi için devletin dudaklarından çıkacak söze bakan memurun Tanrısından başka bir şeyi kalmamıştır.

Sözü şuraya getirmeye çalışıyorum. Çıkarı için değil, özde inanan insanların ibadetlerini saygıyla karşılamalıyız. Cemevinde samimiyetle Allah'a ibadet eden Alevilere; namazını samimiyetle kılan, orucunu samimiyetle tutan Sünni Müslümanlara; bugün az

Müslüman öldürdük demeden samimiyetle havraya giden Yahudilere; hiçbir çıkar ilişkisi gözetmeden pazar günü kilisesine giden Hristiyanlara; sevgiyle canlı şeylere tapan Animistlere ve dünyanın dört bir yanında adını bilemediğimiz Tanrılara içtenlikle tapan insan topluluklarına; açıkçası inandığı şeyden gayri umudu kalmamışların inançlarına tarihsel sürecin ve bilimin ışığına güvenerek yaklaşmak zorundayız.

Dikkat ederseniz insanların inançlarından, her türlü inanç sisteminden söz ederken özellikle samimiyetle inanıyorsa sözünü kullandım. Çünkü paranın gücü ve hakimiyeti arttıkça içten insanların inançlarını sömürerek semiren insanların çoğaldığını görüyoruz.

Cemevinde Alevilerin görgüsünü yöneten dede cem sonrası toplayacağı hakkullahı düşünmemeli. Camide namaz kılan cemaati idare eden imam camiye yardım için toplanan ve nereye gittiği belli olmayan parayı düşünmemeli.

Yahudi ağlama duvarında dua ederken Amerika'daki Musevi lobisinin gücünün hesabını yapmamalı.

Amerikalı Hristiyan, kilisede günah çıkarırken 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'nde ölen üç bin insanın katili Usame Bin Ladin'in Amerikan dolarının sayesinde büyüdüğünü unutmamalı.

Ramazan ayında oruç tutan insan yanından simit yiyerek geçen adamın simidine sulanmamalı. Oruç ayında açık olan lokantada yemek yiyen vatandaşa kinle bakmamalı. Üniversiteli öğrenci, oruç tutmuyor diye okul arkadaşına bıçak saplamamalı.

Çünkü bunları çok yaşadık. Biz bugüne kadar nice dini bütün sözde Müslüman gördük. Yabancı ülkelerde pislik temizleyen emekçi vatandaşın kazandığı dolarları, avroları toplayıp ortadan kaybolan ya da topladığı paraları milletin gözü önünde kendi keyfi için harcayan nice Müslüman parti liderleri gördük. Faizsiz bankacılık ya da gelir paylaşımı adı altında bal gibi faiz veren alı pullu Müslüman bankaların varlığına ve vardığı kâr zirvelerine

tanık olduk.

Bütün inananlara şunu öneriyorum. İnancını kâr amacıyla pazara süren sahtekârlardan uzak durun. Ve inanmadığı halde inananlarla inanmayanları aynı gönül sıcaklığıyla karşılayanları aynı şekilde sevin. O zaman mutlu olduğunuzu göreceksiniz.

Maraş'ta, ana karnında, dünyaya gelmek için sabırsızlıkla bekleyen bebeye bıçak saplayan ya da Sivas'ta bütün günahı düşündüğünü açıkça söylemek olan insanları yakanlarla Cennette aynı yerde olmak ister misiniz?

Umarım Ramazan başladığı gibi barış içinde biter.

İyi sahurлар, iyi iftarlar.

Barış sofrasında buluşmak dileğiyle.

Not: Ben inanmıyorum dedim. Elbet benim de bir inancım var. Bütün evren ve o evreni yöneten fiziksel ve kimyasal enerji. Uhrevi inanca gelince anam, babam Tanrı'ya inanıyorlar. Ama inanç adına bir damla kan akıtmadılar. Ben de bir damla kan akıtmadım.

Ne demiş Yunus Emre:

*Bir tek gönül yıktın ise
Bu kıldığın namaz değil.*

(TÜRK SOLU, sayı 154, 17 Eylül 2007)

Uzaktan Kumandalı İktidarlara

Irak'ta bocalama aşamasından şaşkınlık ve bunalım evresine giren ABD emperyalizmi Ortadoğu'da yeni ve daha zehirli çorbalar pişirmeye hazırlanıyor. ABD Dışişleri Bakanı Rice'ın İran'daki nükleer programın geri çekilmesi için diplomasiyi öneren yaklaşımına karşı, Başkan Yardımcısı Cheney ve onun gibi düşünen yandaşlarının İran'ı havadan bombalamayı destekler tavırda olmaları, hatta Bakan Rice'ın da bu konuda ikna olmak üzere olduğu yazılıyor. Hatta Amerikan savaş uçaklarının İran'da belirlenen iki bin hedefi vurma hazırlığında olduğu doğrultusunda haber geçen ciddi basın yayın kuruluşları var. Dünyada haber alma kaynakları açısından oldukça zengin olduğu bilinen İngiliz *The Sunday Telegraph*'ın bunu bütün dünyaya yaydığı bilirse kaynakların güvenilirliği daha da önem arz ediyor.

İşin garip tarafı ABD Ortadoğu'da bu zorba işgal politikasını sürdürürken Latin Amerika'daki sömürmekte olduğu bütün ülkelerde, yani hemen Amerika'nın yanı başında Amerikan siyasi ve

ekonomik dayatmalarından bağımsız sol siyasi iktidarların artık ABD'siz de yaşarız diyebilecek boyutta bir siyasi değişime gittikleri gözlenmektedir. Açıkça şu görülüyor ki, ABD Latin Amerika'da yeni darbeler düzenleyecek uşak zihniyetli generaller bulmakta zorlanıyor. Ortadoğu'da en büyük maşası olan Türkiye'de böylesine ters tepecek yollar denemesine zaten gerek kalmadı. 71 ve 80 darbesiyle susturduğu bağımsızlıkçı solun yerinde yeller esiyor. İlimli İslam anlayışı adı altında pek de ne olduğu belli olmayan fatalist İslam faşizmini kaide olarak Recep Tayyip Erdoğan'ın dolayısıyla AKP'nin sarıklı cüppeli heykelinin altına yerleştirdiler. Diğer Ortadoğu ülkelerinde İkinci Paylaşım Savaşı'ndan 1980'lere kadar darbelerle yerleştirdiği yarı faşist yarı müslüman yarı uşak yüz­süz Amerikancı Şah Rıza'ları Saddam'ları bulamıyor. Çünkü onları kendisi yetiştirmişti ki o Şahlar, Saddam'lar, Suud'lar, Hafız Esad'lar Ortadoğu halklarının elinin altındaki değerleri Amerika'nın ve Avrupa'nın geçirmekten başka bedeni marifeti olmayan şişman zenginlerine peşkeş çekip bitirince Amerika'nın o maşalara da ihtiyacı kalmadı.

Şimdi ne yapıyor? Irak'a kimyasal silah bahanesiyle saldırıyor, İran'a nükleer enerji politikası nedeniyle saldıracak. Hem elinin altındaki silahları pazarlayacak, hem petrol bölgelerini denetim altında tutacak, Kürdistan gibi yarı sömürge tampon ülkeler oluşturacak, hem de İslami kadercilik sayesinde beyni balçığa dönmüş Müslüman halkları Sünni-Şii diye ayırarak birbirlerinin ibadethanelerine haclı bombaları yağdırtıp seyredecek. Düşünün bir kez, halkının çoğunluğu öteki dünya ya da mavera dediğimiz yerdeki cennet ya da cehennemden hangisi payına düşecek bunun matematiğiyle oyalanacak. Kaymaklı ekmek kadayıfı! Adı büyük ve yaşyla övünen gazetelerimizden birinde (bu gazetenin adının büyüklüğüne rağmen otuzbin okuru var) diyor ki:

“Müttefikimiz Amerika Türkiye için İlimli İslam modeli adını verdiği bir kıyafet biçmiştir ve bu uğurda hayli yol katetmiştir. Türkiye ekonomisi Amerika'nın denetiminde nefes alıp verdiğinden bir baş-

ka siyasi anlayışın, daha açık bir değerlendirmeye laik, demokratik Cumhuriyet olmayı öngören bir yaklaşımın çok partili sistemde başarı kazanamayacağı açıktır. İslamcı akımlar bugünkü toplumda, iktidarda, devlette yabancı sermaye desteğiyle kilit noktaları ele geçirmişlerdir. Diyelim ki Türkiye’de demokratik görüntü adı altında aşağıdan yukarıya, eğitimden medyaya, bürokrasiden iş dünyasına ılımlı gibi gözüken İslamcı modeli yerleştirdi. Türkiye bu tarz bir sistemle huzura kavuşabilecek midir? Bu sorunun yanıtı İslam coğrafyasında süregelen ve süregidecek olan çelişki çatışma ve yapılanmalarda yatmaktadır. Bugün büyük ağırlığıyla Türkiye’ye abanan ılımlı İslam modelini öngören sözde büyük müttefikimiz, dostumuz Amerika pişmanlık duysa da iş işten geçmiş olacaktır.”

Bu ne menem bir yayın politikasıdır ki, nasıl bir siyasi öngörüdür ki, Amerika’nın ilerde Türkiye’deki herhangi bir ters gidişte pişman olacağını söylemektedir.

ABD emperyalizmi geçen yüzyılın başlarından bu yana dünyada döktüğü milyarlarca ton kandan birazcık pişmanlık emaresi göstermiş midir? Bugün düşman gibi gördüğü İran’ın Şahını da Humeyni’yi de besleyen ve arkadan hiç sıkılmadan ikisini de satan o değil midir? El Kaide’nin Müslüman şefi de, Saddam Hüseyin de aynı Amerika ve Avrupa emperyalistleri tarafından beslenmediler mi? İran’da 1979’a kadar iktidar olan Şah Pehlevi sürgüne gidene kadar ABD’nin adamı değil miydi? Koca Şah, Mısır’da, sürgünde öldüğü zaman Amerika’nın üzülüğünü mü zannediyorsunuz? İran-Irak savaşının üstünden asırlar geçmedi. Amerikalı silah tüccarları bu iki uyuşuk kandırılmış halka aynı anda ölü makineleri satmadılar mı? Bu güzel ülkeyi, yani Türkiye’mizi çok uluslu sermayenin kucağına oturtan sağ iktidarın patronu Amerikancı Menderes değil miydi? Nâzım Hikmet, Menderes için ne demişti?

*Senin ana rahmine düştüğün gün
Milletimin en kara günüdür*

Hiç kuşkunuz olmasın bugün kendi çıkarları uğruna Recep Tayyip Erdoğan'ı kollayan, pırpıslayan Amerika, AKP liderleri ne zaman Amerika'ya şeytan diyecek, o anı bekliyorlar. İşte o an hızla yere vuracaklar. Çıkarları uğruna diktikleri heykellerin kırılış seslerini huşu içinde dinleyecekler. İşte o zaman bugün birçok hamhayal solcunun iktidarda görmek istediği kırk yıllık sosyal demokrasi denen kokuşmuş pilavı önümüze sürecekle. Bize de afiyetle zehirlenmek düşecek. Dua edin de Evren'lerin, Özal'ların yetiştirdiği kuşaklar Türkiye'yi yönetmeye talip olmasınlar. Cümbüşü o zaman seyredin. Gelecek onlarca yıl için renkli ve çok yıldızlı kefenler dileğiyle.

(TÜRK SOLU, sayı 155, 24 Eylül 2007)

Ölüm ve Aşk

Yıl 2007. 26 Eylül Çarşamba; evimdeyim. Yarına yetiştirmem gereken bir yazı var. Televizyonda gösterilecek olan *Garez-2* isimli filmi birlikte izlemek için oğlum Temmuz Ali'yi bekliyorum. Şu anda televizyonda 1987 yapımı bir film gösteriliyor. Filmin özgün adı *A Prayer for the Dying*. Adını *Ölüme Yakarış* diye çevirmişler. İngilizcem olmadığı için çeviri doğru mu, bilemiyorum. Filmin konusu şu (ya da konusu demeyelim de, ana tema): İnanç adına ölmek ya da öldürmek. Bir IRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) militanı, İngiliz askerlerinin askeri araçlarla geçmekte olduğu yola bomba yerleştiriyor. Ne raslantıdır ki, 13-14 yaşındaki çocukları taşıyan bir okul otobüsü askeri kamyonların önüne geçiyor. Ve patlama o anda gerçekleşiyor. IRA militanı pişman; ama yapacak bir şey yok. İş isten geçti ve çocuklar öldü.

Bu pişmanlıkla örgütten kaçıyor; ama boş yere kaçıyor. IRA, militanı buluyor, son bir suikast göreviyle ödüllendiriliyor. İleri gelen IRA karşıtı bir İngiliz öldürecektir. Bunu son görev olarak

kabul ediyor. Ve adamı mezarlıkta sevdiği birinin yazıtı başında yakarırken bulup öldürüyor; ama mezarlıkta dolaşan bir din adamı cinayete tanık oluyor. Din adamı can korkusuyla ses çıkarmıyor. Militan da din adamını vurmuyor. Militan kıyamdan sonra din adamının kilisesine günah çıkartmaya gidiyor. Din adamı kabul etmiyor; ama polise bildirimde de bulunmuyor.

Bir gün IRA militanı din adamının konuştuğu kürsüye çıkıyor ve şunları söylüyor:

“Evrende uğruna ölecek ve öldürecek hiçbir şey yok!”

Bu sözleri duyunca afalladım. Sersefil oldum, şaşkına döndüm. Aynayı kendi özümüne çevirdim. Sordum İlyas’a. Dedim; *“Oğlum sen hangi koşulda ölür ya da öldürürsün?”*

Bu soruya yanıt vermek o kadar kolay değil. Şimdilik becit de değil. Biraz soluklan, düşün. Çıkar şapkanı başından, koy önüne. Eğri otur, doğru konuş. Hayır; ne şapkamı çıkarıp koyup önüme, düşünmek zamanı vardı; ne de eğri oturup doğru konuşmak.

Şapkamı çıkarmadan, doğru oturup doğru konuşmak zamanı gelmişti. Başta yazdığım gibi, bir insan hangi koşullarda ölür ya da öldürür? Başkalarının nasıl öldürüp öldürmeyeceğine bakmadan kendimi düşündüm. Hangi koşulda ölür ya da öldürürdüm? Biraz dingin düşününce karar vermek kolaylaşıyor. Bunun üzerine aklıma çivi gibi çakılan şu yanıt geldi: Nefsi müdafaa... Özünü, öz canını, öz canlarını koruma.

Kimdi bu öz canlar?

Bencillik diye yorumlayabilirsiniz; ama siz de aynı yargıdasınız biliyorum. Önce kendi canımdı. Şu kısacık ömürde kendimi korumalıyım. Uçaklarda da böyle bir uyarı vardı. Oksijen maskesini önce kendine tak, sonra çocuklarına.

Arkasından aile dışındaki insanlar, hak ve özgürlükleri paylaşacağım arkadaşların, komşuların, ülküdaşların (Bu ülkü lafını duyunca irkilmeyin. Ben bu sözü karanlık işlerin peşinde giden

faşistlerin anladıkları anlamın dışında, masum bir kavram olarak kullanıyorum.), vatandaşların, bu saydığım yandaşların yaşamları tehlikeye girdiğinde zorunlu kalırsam ölürüm de, öldürürüm de. Yalnız şunu söylemeden geçemeyeceğim: O an geldiğinde ikilem içinde kalmayayım, düşmanı meydanda bırakıp evime kaçır mıyım, bilemiyorum.

Asıl sorun şu: Can, canan, aile, arkadaş, eş, dost, yaren, vatan sevgisi uğruna ölürüm diye kuduz köpek gibi salya akıtanları o zaman göreceğiz. Hırslayarak salyalarını akıtanlar saklanacaklar.

Dünyayı paylaşmaya çalışan insanlar olarak hepimizin inançları var.

Kimimiz Tanrı'ya inanırız; kimimiz saneme, puta. Kimimiz natüristtir, doğaya tapar; kimimiz çok tanrıcıdır, kimimiz tek tanrıcı. Kimimiz dinsizdir; ama her dinden bir pay almıştır. Kimimiz politik inançlarımıza tanrı diye taparız. Kimimiz sanrı içine görüngülerle ömrümüzü törpüleriz; ama inanın ki hiçbir inanç, hemcinsimizin canını almaya değmez.

Anlayın ki monoteistler yani tek tanrıya inananlar birini öldürdüklerinde ikinci tanrı olurlar.

Çok tanrıya inanan politeistler birini öldürdüklerinde inandıkları tanrının yanına bir de öldürme tanrısı eklemek zorundadırlar. Ve tanrı enflasyonunda (şişkinlik) boğulurlar.

Put apanlar, tanrıya ayakları takılınca kırabilirler tanrıyı.

Bu bağlamda her ölüm yeni bir bela getirir. Her ölüm ve öldürme ya tanrıya yüklenmeyi, ya da yeni tanrılar üretmeyi gerekli kılar. Evren yedi günde yaratıldı diyorlar. Oysa bir çocuk dokuz aylık emekle dünyaya geliyor. Daha çok emek harcadığımız ürün, çabuk yapılandan daha değerlidir.

Yaşasın emek!

Kader

Bir insanın yaşamında kafa karıştıran birçok olgu vardır. Babası anasını döver. Bunun nedenini düşünür, cevabını bulamaz. Devlet halkı döver, nedenini kavrayamaz. Çalışır, ama insanca yaşayacak geliri yoktur. Bir bakar ki, bazıları emek harcamadan kralar gibi yaşar. Maden işçisi grizu patlamasına rağmen üç yüz metre yerin altına girer; ekmek uğruna çapa sallar. Nükleer santralde çalışan mühendis ya da işçi, kanser olma riskine karşın geçim sorunundan dolayı radyasyonu iplemez. Hamal üç kuruşa yüzlerce kiloluk yükü metrelerce taşır ama kendi kaldırdığı ağırlığı kaldıran Naim gibilerinin yüzlerce cumhuriyet altını, evler, katlar, yatlar karşılığında ağırlık kaldırdığına aldırılmaz. Tüccar bir kuruşa aldığını bin kuruşa satar, hesap soran yoktur. Memur maaşını almadan vergisini ödemiştir; öte yandan ülkenin tröstleri, kartelleri, üç kuruşa bir cami, bir kültür merkezi yapar ama bunun karşılığında milyonlarca dolar vergi kaçırrır. Ama bizim garip işçimiz, memurumuz maaşını alırken vergisini verdiği halde bunun hesabını sor-

muyor, soramıyor.

Bütün bu haksızlıkları, hırsızlıkları niye arka arkaya sıraladım; anlatayım. Bu haksızlıkları ve hırsızlıkları, haksız ve çirkin savaşları, zalimin mazlumu ezme olayını dünyanın bütün insanları “kader” diye geçiştiriyorlar. Ya da geçiştiriyoruz. Güneydoğu dağlıklarında çocuklarını kaybeden analar, babalar işi kaderin üstüne yükleyerek rahatlıyorlar. Yıllardır kader denen, ama her zaman yoksulun, ezilenin, emekçinin sırtına binen bu kavramı düşünür dururum.

Kader nedir?

Bugün İstanbul Müftülüğü’nü aradım. Kaderin karşılığını sor-mak için. Kendisiyle aramızda şu konuşma geçti.

Soru: Hocam bugün birkaç arkadaşla kader konusunu tartışıyoruz. Bu konuda İslamiyet ne diyor? Özellikle İslamiyet’in başucu kitabı, daha doğrusu Hz. Muhammed’e (SAV) Tanrı tarafından vahiy yoluyla inen *Kuran-ı Kerim* ne yazıyor? Şu anda önümde Çağ Yayınları tarafından basılmış *Kuran-ı Kerim ve Türkçe Anlamı* isimli kitap var. Biz Arapça bilmiyoruz, ama Kuran’ın hangi sure-sinde kaderden bahsediliyor?

Cevap: Kuran’da kader hakkında çok fazla yorum bulamazsınız. Hz. Muhammed (SAV) sahabelerine şunu söylemiş:

“Ey ümmetim; kader ve kaza hakkında çok derine inmeyin ve tartışmayın. Çünkü bu konuda Tanrı’nın koşulları ve kuralları vardır. Bu konuda biz kullar olarak yorum yapma hakkına sahip değiliz.”

Şimdi Allah’ın resulü ya da başka bir anlamda Allah’ın yeryüzündeki temsilcisi size bu konunun dibini kurcalamayın diyorsa yapacağınız iki şey var.

Ya resulün dediğine uyup, tartışmayacaksınız; ya da diyeceksiniz ki, Allah’ın resulü tartışmayın dedi ama tartışmadan doğruyu bulamayız.

İkinci tercih İslam anlayışına göre günahtır. Öyle ya, Allah’ın

resulü Allah adına söz etme hakkına sahiptir. İslam alimleri içinde bu konuda farklı yorumlar yapan ulemalar var. Söz gelimi Gazali, Kuran'ın tartışılması taraftarı değildir. Ama İbn'i Rüşd her şey tartışılmalıdır diyor. Bu iki yorumu tartışmaya açarsak İbn'i Rüşd'ün önerisi çağdaş bir insan olarak daha yakın geliyor. Çünkü dünyada bilimsel gelişmelere bakarak şunu söyleyebiliriz; birbirine çelişen anlayışların çarpışmasından yaşamı kolaylaştıran ürünler ortaya çıkıyor.

Şunu kabul etmek zorundayız ki, matematik yaşamın kaynağıdır. İslam bilginleri Batıdan yüzlerce yıl önce matematiğin sırrını çözmüşlerdi. (Sır deyince diyeceksiniz ki, matematik sır değildir, müspet bir bilimdir. Ama şunu kabul etmek gerekir ki, birçok bilimsel alan ya da konu bilim adamları el atmadığı ya da bilimsel deneylerle kanıtlanmadıkları sürece sırdırlar. Tıp, kimya, fizik bilimsel konulardır, ama bilim adamlarınca sırları açıklanmadığında söylenceden ileri gidemezler.)

Bütün yazdığın şeylerin kaderle ne ilgisi var diyeceksiniz. Biz, doğanın en yetkin varlığı olan insanlar, bilemediğimiz, sonucunda acı ya da tatlı şeylerle karşılaştığımız olgulara kader ya da alın yazısı deyip ya yutuyoruz ya yutturuyoruz. Avrupalı hırsızların Amerikan yerli halkının kurduğu uygarlıkları yok eden kanlı ve zalimane eylemine kader diyoruz. Kendi dünya görüşlerini açıkça dile getiren Aziz Nesin'in tanrıtanımazlığını cezalandırmak için otuz yedi aydını Madımak Otelinde yakıyoruz, kader diyoruz. Maraş'ta Türk-İslam faşizminin uşakları, "*Atatürkçüler camilere bomba atacaklar*" diyor ve bu yalanın sonucu yüz mazlum ve masum insan öldürülüyor. Buna kader diyoruz...

Şimdi kader ve kazayı fazla tartışmayın diyorlar. Aynı zamanda diyorlar ki, bir insan başka bir insanı öldürmeyi göze almış, öldürme sürecine kadar yaptığı şeyler kader değildir ama öldürünce kaderdir. Amerika, Irak'ı işgal edecek, kendince öngördüğü taktik ve stratejiyi çizecek, bu kader değil, ama işgal etmesi kaderdir. Kö-

tülüğü düşünmek kader değil, kötülük etmek kaderdir.

Burada suçlamamız gereken olgu Tanrı'nın kendisidir. (İslami yoruma göre) Yaşamın her alanında Tanrı'nın stratejisi geçerlidir, her şeye O karar verir. Hitler Almanyası'nın yüz milyon insanın ölümüne yol açan İkinci Paylaşım Savaşı'nda savaş patlayıncaya kadar hazırlanan faşist Alman ordusunun başkomutanı Hitler değil, Tanrı'dır.

Şimdi öyle bir çorbayla karşı karşıyayız ki, Tanrı yaratandır, yarattıklarını yönlendirir ve yarattığı cinayet işler ya da hırsızlık yaparsa, bu cürümlerin işlenmesine ortakır. O halde hiçbir kulu-nu cezalandırmasın, kendini cezalandırmış olur.

Tanrısız ve patronsuz bir dünya dileğiyle.

(TÜRK SOLU, sayı 157, 8 Ekim 2007)